

*“Hela poängen med samverkan är ju att
arbeta över våra stuprör”¹*

- En kvalitativ studie om samordnares erfarenheter av samverkan inom sociala insatsgrupper

Moa Jönsson & Frida Lindroth

Kandidatuppsats SOPB63

VT 2026

Handledare: Cecilia Jonsson

¹ Informant 2 (SIG-samordnare)

Abstract

Authors: Moa Jönsson & Frida Lindroth

Title: *“The whole point of collaboration is to work above our professional boundaries” - A qualitative study of collaboration within Social Intervention Groups (SIG) from the coordinators' perspective.*

Supervisor: Cecilia Jonsson

The aim of this study was to explore how coordinators within Social Intervention Groups (SIG) perceive collaboration between the involved actors in the practical work with SIG. The study specifically examines how coordinators perceive the division of responsibility, the relationship between practice and the guidelines on which the model is based, and the opportunities and limitations affecting collaboration in the crime prevention work with youths. The method chosen for this study was qualitative interviews with five coordinators in Social Intervention Groups, from various municipalities throughout Sweden. While analyzing our results, Andrew Abbott's theory of jurisdiction was applied to illustrate how different professions cooperate based on their respective professional boundaries, while Michael Lipsky's theory of street-level bureaucracy was used to create an understanding of the role of frontline practitioners in the intervention process. From these five interviews, we found signs that indicate that collaboration within SIG is perceived as both important and complex, where guidelines, professional differences and division of responsibilities can be understood as both opportunities and limitations. One finding of the study was that the collaborative model of Social Intervention Groups creates a feeling of safety for both coordinators and collaboration partners, which appears to reduce the risk of conflicts regarding responsibility. This study shows that collaboration within SIG is characterized by a balance between structure and flexibility, as well as between professional boundaries and shared responsibility.

Key words: collaboration, Social Intervention Groups (SIG), division of responsibility, coordinators, street-level bureaucracy, jurisdiction, profession

Nyckelord: samverkan, sociala insatsgrupper (SIG), ansvarsfördelning, samordnare, gräsrotsbyråkrati, jurisdiktion, profession

Förord

Denna kandidatuppsats har skrivits under våren 2026 vid Lunds universitet, socionomprogrammet. Arbetet har varit både lärorikt och utmanande samt gett oss fördjupade kunskaper inom området.

Vi vill rikta ett stort tack till vår handledare Cecilia Jonsson för värdefull vägledning, konstruktiv feedback och stöttning genom hela processen. Vi vill även tacka de personer som deltagit i intervjuerna och därmed gjort studien möjlig.

Sist men inte minst tackar vi varandra för stöd, skratt och för att vår vänskap överlevde både tidspress och intervjukris.

Lund, maj 2026

Moa Jönsson & Frida Lindroth

Socionomstudenter på Socialhögskolan, Lunds universitet

Innehållsförteckning

Abstract.....	1
Förord.....	2
Innehållsförteckning.....	3
1. Inledning.....	4
1.1 Syfte.....	6
1.2 Frågeställningar.....	6
1.3 Avgränsningar.....	6
1.4 Sociala insatsgrupper (SIG).....	6
2. Forskningsläget.....	8
2.1 Professioners skilda perspektiv.....	8
2.2 Ansvarsfördelning och gränsarbete.....	10
2.3 Strukturella hinder och förutsättningar för samverkan.....	13
2.4 Skillnader mellan praktik och teori.....	16
2.5 Sammanfattning av tidigare forskning.....	17
3. Teoretiskt ramverk.....	19
3.1 Samverkan.....	19
3.2 Utförare som gatubyråkrater.....	21
3.3 Jurisdiktion och samspel mellan professioner.....	22
4. Metod.....	25
4.1 Metodologiska överväganden.....	25
4.2 Urval.....	26
4.3 Metodens trovärdighet.....	28
4.4 Bearbetning och analys.....	29
4.5 Etiska överväganden.....	30
4.6 Arbetsfördelning.....	31
5. Resultat och analys.....	33
5.1 Modellens betydelse.....	33
5.2 Riktlinjer i relation till genomförandet i praktiken.....	34
5.3 Helhetssyn och olikheter som förutsättning.....	38
5.4 Sekretessens betydelse för samverkan.....	41
5.5 Begränsade resurser och skilda perspektiv.....	42
6. Slutdiskussion.....	46
Referenser.....	50
Bilaga 1.....	53
Bilaga 2.....	55

1. Inledning

Gängkriminaliteten har under de senaste åren blivit ett allt mer uppmärksammat problem i Sverige, där yngre barn och ungdomar tidigt rekryteras och lever i kriminella miljöer. Enligt en undersökning av Brå (2025, s. 8) har brottsmisstankar mot barn under 15 år fördubblats under det senaste decenniet, främst gällande misshandel, stöld, ofredande och olaga hot.

Vidare lyfter studien fram riskfaktorer som kan öka sannolikheten för brottsligt beteende hos barn och unga. Exempel på riskfaktorer är neuropsykologiska funktionsnedsättningar, impulsivitet, svaga familjeband och låg skolmotivation (Brå 2025, s. 34-35). Att professionella identifierar och agerar på riskfaktorer hos unga som riskerar att dras in i kriminella nätverk kan anses vara avgörande för det brottsförebyggande arbetet.

En betydande förutsättning för att hjälpa dessa ungdomar och att kunna arbeta brottsförebyggande är en fungerande samverkan mellan de aktörer och myndigheter som bär ansvar (Brå 2025, s. 31). I Lag (1964:167) med särskilda bestämmelser om unga lagöverträdare (LUL) 39 § framgår att lokal samverkan regelbundet ska ske mellan kommuner och myndigheter som handlägger ärenden om unga lagöverträdare. Det framkommer vidare i Brås rapport (2025, s. 32) att socialtjänsten innehar det främsta ansvaret att samverka med andra aktörer som är betydande i arbetet med att skydda barn från att fara illa, såsom polisen, förskolan, hälso- och sjukvården och skolan.

Samverkan framhålls i litteraturen som ett effektivt arbetssätt, samtidigt som det också kan innefatta utmaningar (Hedberg Rundgren et al. 2022, s. 36). Samverkan mellan organisationer beskrivs i grunden handla om ett samspel mellan individer, där maktbalans, gruppdynamik och personliga agendor spelar in på samarbetet men där även gränsdragning och definitioner blir centrala. Idag finns det flera samverkansformer där socialtjänsten samarbetar med aktörer såsom polis och skola, där information delas mellan verksamheterna, exempelvis SSPF och SIG (Brå 2025, s. 32). Socialstyrelsen (2022a, s. 4) beskriver att sociala insatsgrupper, även kallat SIG, är en samverkansform där socialtjänst, polis och skola med flera samarbetar i att stötta unga i åldrarna 13-20 år att lämna en kriminell livsstil eller ett allvarligt normbrytande beteende.

Även om det finns utformade samverkansmodeller och bestämmelser som ställer krav på samverkan mellan myndigheter, tycks sekretessbestämmelser många gånger framträda som

ett hinder för professionellt samarbete. Tidigare forskning har uppmärksammat att samverkan hindras av sekretess som grundstruktur och kritik har riktats mot de begränsade förutsättningarna som strukturen skapar för de professionella (Bäckman 2021, s. 98-99). I en annan studie (Brännvall och Ekström 2023, s. 448) framställs polisens frustration över bestämmelser kring sekretess som hindrar socialarbetare från att dela information om individer. Utifrån detta problematiseras samverkan genom att sekretess visar sig begränsa möjligheten till kommunikation mellan olika aktörer och att utföra ett effektivt brottsförebyggande arbete. Dessutom diskuteras informationsdelning mellan polis och socialtjänst i brottsförebyggande arbete i en undersökning från Brå (2021, s. 41), där resultatet visar att hälften av socialtjänstcheferna och ungefär två tredjedelar av poliserna upplever att sekretess utgör ett hinder för informationsdelning. Mot bakgrund av att sekretess som begränsning är ett uppmärksammat forskningsområde, är det för oss relevant att rikta fokus även mot andra faktorer som kan påverka samverkan mellan myndigheter i praktiken.

Vidare visar tidigare forskning (Lunneblad 2021, s. 205; Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73) vikten av en gemensam förståelse och och språkbruk mellan olika professioner för att minska risken för skilda synsätt och missförstånd. I Socialstyrelsens dokument (2022a, s.7) beskrivs att ett gemensamt språkbruk är av vikt då det skapar en förutsättning för att professioner ska förstå varandra samt att den unge med familj ska känna sig delaktiga i arbetet och förstå de professionellas språk. En annan viktig aspekt är att klargöra uppdrag, roller och ansvar för att ansvarsfördelningen mellan aktörerna ska bli tydlig, vilket i SIG upprättas genom ett lokalt anpassat samverkansavtal där det finns en tydlig beskrivning av de olika myndigheternas ansvar (Socialstyrelsen 2022a, s. 7).

Även om det finns uttalade riktlinjer i den formella ansvarsfördelningen, är det inte givet hur samverkan fungerar i det faktiska brottspreventiva arbetet. Genom praktik samt arbete på socialtjänsten har vi uppmärksammat vissa brister i samverkan mellan myndigheter och professioner. Det är därför aktuellt att undersöka hur samverkan i det dagliga arbetet inom sociala insatsgrupper upplevs av professionella. Denna studie fokuserar på att förklara hur ansvarsfördelning mellan involverade aktörer inom SIG fungerar samt hur samverkansmodellen upplevs tillämpas i det praktiska arbetet. Genom att ta fasta på vilka möjligheter och hinder de professionella upplever i arbetet med SIG är ambitionen att få en förståelse för flera av de faktorer som påverkar samverkan.

1.1 Syfte

Syftet med studien är att belysa hur SIG-samordnare erfar och beskriver samverkan mellan de olika aktörer som deltar i det praktiska arbetet inom sociala insatsgrupper. Studien syftar även till att undersöka de centrala faktorer som SIG-samordnare upplever påverkar samarbetet i det brottsförebyggande arbetet med unga lagöverträdare.

1.2 Frågeställningar

- Hur upplever SIG-samordnare att ansvarsfördelning mellan aktörer i sociala insatsgrupper fungerar?
- Hur beskriver SIG-samordnare att det praktiska arbetet inom sociala insatsgrupper förhåller sig till modellens riktlinjer?
- Vilka möjligheter och begränsningar upplever SIG-samordnare påverkar samverkan inom sociala insatsgrupper?

1.3 Avgränsningar

Det finns flera olika samverkansmodeller som syftar till att arbeta brottsförebyggande, varav SIG är en av dem och den som vi valt att studera. Avgränsningen till SIG är gjord eftersom denna samverkansmodell till stor del utgörs av socialtjänst, polis och skola som vi menar var för sig och tillsammans är nyckelaktörer i det brottsförebyggande arbetet med unga lagöverträdare.

1.4 Sociala insatsgrupper (SIG)

För att ge en bakgrund till sociala insatsgrupper och vad arbetet innebär, presenteras i detta avsnitt delar av Socialstyrelsens riktlinjer. I Socialstyrelsens dokument (2022a, s. 4) beskrivs att SIG är en form av operativ samverkan runt unga med hög risk för fortsatt kriminalitet och annat allvarligt normbrytande beteende. Utgångspunkten i SIG är att det finns ett behov av samverkan mellan aktörer som skola, socialtjänst, polis, fritid, kriminalvården och psykiatri med flera, för att motverka att den unge återfaller i kriminalitet, genom detta samordnade stöd (Socialstyrelsen 2022a, s. 4).

Organiseringen av arbetet bygger på olika grupper och roller som tillsammans skapar samverkan inom SIG (Socialstyrelsen 2022a, s. 5). Styrgruppen innefattar yrkesverksamma från polis, skola och socialtjänst som har ansvar och mandat att fatta beslut på en övergripande nivå i den egna organisationen. Vidare finns en beredningsgrupp, vars ansvar är att gemensamt skapa en överblick över det lokala arbetet med SIG och består ofta av chefer från socialtjänstens barn-och familjeomsorg, rektor från aktuell skola och polis (Socialstyrelsen 2022a, s. 5). Den operativa gruppen är den sociala insatsgruppen, som är unik för varje ärende och vilka aktörer som är involverade varierar utifrån den unges behov. Samordnaren är den person som ingår i samtliga av dessa grupper och fungerar ofta som en viktig kontaktperson för den unge med familj. Samordnarens arbetsuppgifter kan bestå av att sammankalla till SIG-möten, hålla kontakt med berörda aktörer och knyta dessa till den sociala insatsgruppen, samt se till att stöd och insatser anpassas till den unges situation och behov (Socialstyrelsen 2022a, s. 6).

Inom SIG används RBM-modellen som är ett vetenskapligt grundat ramverk och står för Risk, Behov och Mottaglighet (Socialstyrelsen 2022a, s. 8). RBM-modellen är central i arbetet med SIG då den lyfter det som är avgörande i behandlingsarbetet med unga som löper hög risk för återfall i brott eller fortsatt allvarligt normbrytande beteende. RBM:SIG som arbetsmodell består av sex konkreta steg i arbetet med att analysera individuella risk- och skyddsfaktorer (Socialstyrelsen 2022a, s. 8-10).

I Socialstyrelsens dokument "Vägledning för arbete med SIG" (2022b, s. 12) beskrivs att ett samverkansavtal skapas som skrivs under av berörda parter, vilket möjliggör ett praktiskt samarbete mellan de olika aktörerna. Avtalet bör bestå av en tydlig beskrivning av vad respektive aktör ska ställa upp med samt hur samverkan av insatser ska genomföras konkret, för att på så vis tydliggöra vilka roller och ansvarsområden som respektive verksamhet har inom SIG. I slutet av Socialstyrelsens vägledningsdokument (2022b, s. 32-41) finns en tabell där flera exempel på insatser lyfts, vilka aktörer som kan göra vad samt hur förutsättningar på bästa sätt kan skapas för att insatserna ska kunna tas emot av den unge och vårdnadshavare.

2. Forskningsläget

Den tidigare forskning som presenteras nedan och som utgör en grund för vår studie bygger på vetenskapliga artiklar som framtagits med Lunds universitets sökmotor Finn. Sökorden som använts är *samverkan*, *brottsförebyggande*, *broddsprevention*, *unga*, *“polis AND socialtjänst AND skola”*, *professioner*, *jurisdiktion*, *“collab*AND crime prevention”*. Sökningarna har filtrerats efter Peer reviewed, vetenskapliga tidskrifter och i årsspannet 2017-2026. Dessutom har delar av boken “Perspektiv på samverkan” (Hedenberg Rundgren et al. 2022) valts ut att ingå i denna del, där dessa delar anses tillföra relevanta och kompletterande aspekter kring samverkan till forskningsläget.

Den av oss framtagna forskningen har i nedanstående framställning tematiserats under följande rubriker: *Professioners skilda perspektiv*, *Ansvarsfördelning och gränsarbete*, *Strukturella hinder och förutsättningar för samverkan* samt *Skillnader mellan praktiken och teori*.

2.1 Professioners skilda perspektiv

I en studie av Lunneblad (2021, s. 192 & 195) undersöks hur professionella talar om de risker som unga förstås möta när de växer upp i områden som av polisen definieras som utsatta. Studien baserades på kvalitativa intervjuer med yrkesverksamma inom socialtjänst, polis och skola i en definierad utsatt stadsdel. Ett centralt resultat är att de olika professionerna talar om, tolkar och kategoriserar ungas riskbeteenden på skilda sätt (Lunneblad 2021, s. 205). Detta resultat blir intressant i relation till vår studie som undersöker SIG-samordnares upplevelser av samverkan mellan olika professioner inom sociala insatsgrupper, eftersom tidigare forskning visar att professionellas tolkningar kan påverka hur de ungas beteenden förstås eller bemöts.

Att olika professioner utgår från skilda synsätt och intar olika roller framkommer även i Ek, Isaksson och Erikssons studie (2017, s. 60), där syftet var att undersöka hur olika kunskapsbaser påverkar samverkan. Genom kvalitativa intervjuer med verksamhetschefer analyserar forskarna hur skola, socialtjänst och barn- och ungdomspsykiatri samverkar kring barn och unga som inte går i skolan. En central slutsats som dras är att det tycks finnas ett behov av att utveckla ett gemensamt språkbruk och en ökad förståelse för de olika

professionernas arbete, för att möjliggöra en mer jämbördig och effektiv samverkan (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73). Detta kan tolkas som en förutsättning för en fungerande samverkan mellan olika professioner, vilket är aktuellt för denna studie som undersöker förutsättningar och begränsningar för samverkan.

Utöver ett gemensamt språkbruk tycks även behovet av en ny gemensam kunskapsbas vara en central faktor (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73). Det framkommer att unga med komplex problematik riskerar att hamna "mellan stolarna", det vill säga att de blir bortglömda genom att ingen aktör tar ansvaret över deras situation. Detta beskrivs kunna motverkas av kontinuerlig dialog mellan samverkansparterna där kunskap om varandras professioner skapas. Verksamhetscheferna förstår uppleva det vara av vikt att skapa en gemensam uppfattning av de olika professionernas funktion i arbetet samt använda sig av olika perspektiv för att få en helhetssyn (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73-74). Även i Socialstyrelsens (2022a, s. 7) riktlinjer om sociala insatsgrupper beskrivs gemensamt språkbruk som en viktig förutsättning för en fungerande samverkan. Tidigare forskning (Lunneblad 2021, s. 205; Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73) belyser att olika professioner har skilda synsätt samt vikten av en gemensam förståelse. Detta är en aspekt vår studie tangerar då den syftar till att belysa möjligheter och begränsningar i samverkan.

Samverkan mellan myndigheter framställs alltså som utmanande i vissa aspekter där en rad förutsättningar tycks krävas, när myndigheter med olika uppdrag, kompetenser, normer och regelverk arbetar tillsammans (Hedberg Rundgren et al. (2022, s. 451). Det framkommer att professionerna möter samma målgrupper men där perspektiv och insatser skiljer sig åt. Skilda tolkningsrepertoarer över situationer där olika professioner gör anspråk på samma områden i kombination med spridda förväntningar på de andra aktörerna beskrivs leda till utmaningar inom samverkan. Arbete över organisationsgränser mot gemensamma mål lyfts sätta fokus på nytänkande från samtliga parter för att samverkan ska utvecklas samt ge önskade resultat (Hedberg Rundgren et al. 2022, s. 451). Samverkan innefattar alltså ett samarbete mellan individer med olika förhållningssätt, fokus och förväntningar vilket bidrar till effektivitet och helhetstänkande men även utmaningar. Detta blir i denna studie ett centralt och användbart resultat i förståelsen för samarbetet mellan professioner där såväl organisatoriska som sociala faktorer tycks påverka.

I en studie av Gäreskog (2021, s. 31), om ansvarsfördelning och jurisdiktion mellan förskollärare och specialpedagoger, beskrivs också spridda expertiser. Studien baseras på kvalitativa intervjuer med femton förskollärare som i varierande utsträckning haft kontakt med specialpedagoger i sitt arbete. Resultaten visar att förskollärarna upplever att specialpedagogen besitter den kunskap som förväntas för att kunna behandla den problematik barnet har. Detta kan förklaras av att förskollärarna inte anser sig ha tillräckligt med kunskap inom specialpedagogik. Förskollärarna uttrycker att det ställs för höga krav från specialpedagogerna, som de inte upplever tillhör deras expertis, samt att de kan fransäga sig ansvaret för barn i behov av särskilt stöd då specialpedagogen tycks besitta en stark jurisdiktion över behandling (Gäreskog 2021, s. 48). Studien belyser vikten av förståelse och inblick i samarbetspartners expertisområden och ansvarstagande. Även om Gäreskogs studie fokuserar på ansvarsfördelning mellan förskollärare och specialpedagoger inom skolvärlden, anser vi att studiens resultat är relevant för att förstå även andra professioner då ansvarstagande kan tänkas vara tillämpbar på andra kontexter.

2.2 Ansvarsfördelning och gränsarbete

Ett centralt tema i den tidigare forskningen är ansvarsfördelning mellan de olika professionerna. En tidigare studie av Bäckman (2021, s. 70) syftade till att genom analys ta fasta på huruvida den rättsliga regleringen är utformad på ett sådant sätt att det blir ett effektivt verktyg i det brottsförebyggande arbetet. För att begrunda analysen har lagrum setts över för att finna var möjligheter och motsättningar framträder. Bäckman (2021, s. 67) belyser samhällets dubbla ansvar i att å ena sidan motverka och reagera på brottslighet, å andra sidan stötta unga ur negativa mönster, straffrättsliga regleringar ställs mot socialrättsliga. Dessa två dimensioner av samhällets ansvar kan dels synliggöra dilemman som uppstår i det dubbla ansvaret, dels belysa att de olika aktörernas ansvarsområden är väsentliga för att skapa denna helhetsbild. För vår studie blir denna tvådelade syn på samhällets ansvar intressant i relation till samsyn inom samverkan.

Lunneblad (2021, s. 205) beskriver polisens, skolans och socialtjänstens ansvarsområden, varav polisens roll beskrivs vara att återta kontroll över de unga genom att tydligt markera vad som är rätt och fel, för att på så sätt tilldela de unga ansvar för sina handlingar. Fältassistenternas berättelser genomsyras av ett dubbelt ansvar i att ansvariggöra ungdomar för deras val samt ha kontroll och ingripa vid behov. Inom skolpersonalens roll ställs kontroll

mot ansvarsgörande kopplat till skolans rutiner gällande att exempelvis urskilja elever i särskilda undervisningsgrupper. Skolans kontroll kan förstås genom kontakt med föräldrar, diagnoser och till viss del orosanmälningar till socialtjänst respektive polisanmälan till polisen (Lunneblad 2021, s. 205-206). Här framkommer alltså delar som kan förstås som skolans ansvarsområden i relation till både de unga och andra myndigheter, där det också blir ett dubbelt ansvar i att agera på ett normbrytande beteende samtidigt som skolan förväntas ge stöd till den unge efter behov. Det framkommer att de professionella beskriver ungas riskbeteende som en komplex problematik där unga riskerar att själva stå ansvariga för sina svårigheter, samt att sociala insatser som innefattar samarbete med vårdnadshavare till stor del tycks ha ersatts av polisiära insatser (Lunneblad 2021, s. 206). På detta vis kan vi se hur olika aktörers roller och ansvarsområden kan förstås, vilket även visar att gränsdragning kan vara utmanande.

En studie undersöker hur samverkan i brottsförebyggande arbete fungerar mellan olika aktörer i Sverige, specifikt två brottsförebyggande satsningar i Göteborg som båda är inriktade på gängproblematik och social oro (Forkby 2020, s. 580). För att studera projekten användes kvalitativa etnografiska metoder genom att 51 intresseintervjuer valdes ut och analyserades, samt observationer där forskaren har följt de två projekten under ungefär två och ett halvt års tid (Forkby 2020, s. 584). En möjlig slutsats som dras är att motstånd och motstrategier bör uppmärksammas mer när strategier för samverkan och partnerskap utformas. Studien visar att gränsarbete, som handlar om att olika professioner och grupper skyddar och definierar sitt eget område gentemot andra, inte bara ses som något som skapar separation utan kan även ses som en möjlig mötesplats för dialog (Forkby 2020, s. 591). Detta blir relevant för oss då vår studie syftar till att undersöka vilka möjligheter och begränsningar yrkesverksamma ser med samverkan. Här kan gränsarbete tolkas både som ett uttryck för avskiljande samtidigt som det kan öppna upp möjligheter för kommunikation mellan myndigheter. För att samverkan ska fungera beskrivs det krävas en medvetenhet kring de utmaningar och konflikter som den kan medföra (Forkby 2020, s. 591). Studien är relevant för denna undersökning som fokuserar på samverkansmodellen SIG och samordnarens upplevelser av samverkan, då den bidrar med fördjupad kunskap kring hur gränser mellan verksamheter kan fungera både som hinder och möjligheter.

På liknande sätt som Forkby (2020) beskriver gränsarbete och hur professioner värnar om sina egna ansvarsområden, diskuterar Brännvall och Ekström (2023) begreppen

domänanspråk och domänkonflikter i sin studie. Studien undersöker hur den så kallade Islandsmodellen, där polis och socialtjänst samverkar i akuta ärenden av våld i familjer med barn, påverkar de professionellas handlingsutrymme samt möjligheten att utföra sitt uppdrag (Brännvall & Ekström 2023, s. 436). Frågan undersöktes med hjälp av kvalitativa semistrukturerade intervjuer med åtta poliser samt åtta socialarbetare som varit verksamma inom Islandsprojektet. Vid samverkan mellan myndigheter kan konflikter uppstå på grund av splittrade uppfattningar kring vilken myndighet som ansvarar över specifika områden, vilket kan kallas domänkonflikter eller domänanspråk. Det framkommer av studien att domänkonflikter som uppstår i samverkan blir färre i Islandsärenden (Brännvall & Ekström 2023, s. 451). Ett centralt resultat som framställs är att poliserna och socialarbetarna upplever att Islandsmodellen tydliggör gränserna mellan myndigheternas ansvarsområden samt att de i högre utsträckning kan fokusera på att genomföra sitt uppdrag när de vet att andra professioner är inkopplade (Brännvall & Ekström 2023, s. 451). Detta resultat är ett tydligt exempel på hur en samverkansmodell kan skapa möjligheter för en bättre samverkan, vilket gör det intressant för denna studien att undersöka vilka möjligheter SIG skapar som samverkansmodell.

I studien av Gäreskog (2021, s. 47) synliggörs också gränsarbete genom att förskollärare tycks göra anspråk på och tar ansvar över att identifiera barn i behov av extra stöd. Resultatet i studien kopplas till Abbotts teori om att gränsarbete äger rum mellan yrkesgrupper och det förhandlas om vilken yrkesgrupp som ska ha kontrollen över specifika ansvarsuppgifter (Gäreskog 2021, s. 48). Studien bidrar med förståelse kring två olika professioners syn på vad som tillhör deras ansvarsområde och att de i vissa fall även tar över andra professioners områden, även i relation till Abbotts begrepp jurisdiktion som också lyfts i denna uppsats.

En studie (Lozic 2018, s. 130) undersöker hur olika aktörer som deltar i samverkansprocessen "Närområdets gemensamma styrka" (NGS), beskriver och legitimerar ett resiliensinspirerat brottsförebyggande arbete. NGS är en tvärprofessionell och öppen insats för samverkan mellan ett femtiotal partnerorganisationer (Lozic 2018, s. 137). Undersökningen genomfördes i ett särskilt utsatt område i en svensk storstad. Metoden som användes var analys av fältobservationer från samverkans dialoger och nätverksmöten inom ramen för en samverkansprocessen NGS, samt intervjuer med två organisationsrepresentanter (Lozic 2018, s. 136). Studien visar att samverkansprocessen bygger på vikten av att fokusera på alla parter erfarenheter och kunskaper för att uppnå gemensamma mål såsom kollegialt samarbete och

en insikt om det lokala samhällets möjligheter och dess betydelse att skapa förändring (Lozic 2018, s. 138). Att ta hänsyn till olika professioners kunskap och förena dessa beskriver även Bäckman (2021, s. 97) är en avgörande faktor i det brottsförebyggande arbetet med tanke på arbetets komplexitet.

Flera undersökningar (Lozic 2018, s. 138; Bäckman 2021, s. 97) visar hur skillnader i kunskap kan utgöra en förutsättning för samverkan. Samtidigt kan skillnader även skapa motstånd och Ek, Isaksson och Eriksson (2017, s. 71) förklarar att två av de mest framträdande faktorerna som påverkar samverkan negativt tycks vara statusskillnader mellan professioner samt bristen av en gemensam kunskapsbas. Dessa faktorer kan resultera i konflikter mellan professioner, vilket kan förstås som en form av maktkamp. Konflikter kopplade till vad som anses vara bäst beslut för individen beskrivs kunna ha en negativ inverkan på individen och arbetet (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 72).

2.3 Strukturella hinder och förutsättningar för samverkan

Mot bakgrund av tidigare forskning tycks samverkan präglas av en rad strukturella faktorer som hindrar eller möjliggör arbetet i praktiken. En studie av Bäckman (2021, s. 70) syftar till att, genom analys utifrån lagrum, ta fasta på huruvida den rättsliga regleringen är utformad på ett sådant sätt att det blir ett effektivt verktyg i det brottsförebyggande arbetet. Studien (Bäckman 2021, s. 97) lyfter att uppgiftslämnande mellan polis och socialtjänst i förebyggande syfte kan ses vara en avgörande förutsättning för att bryta negativa mönster hos unga och istället leda dem i rätt riktning.

Studien (Bäckman 2021, s. 98-99) lyfter även fram att samverkan begränsas av bestämmelser om sekretess och kritik riktas mot samverkans uppbyggnad och struktur samt de villkor som denna struktur skapar för yrkesverksamma. Här tydliggörs organisatoriska hinder för ett fungerande samarbete och kommunikation mellan myndigheter, vilket ger en bild av hur professionella upplever samverkans begränsningar. En svag obalans mellan socialtjänst och polis lyfts kopplat till samverkan i det brottsförebyggande arbetet. Studien belyser att utifrån lagrum är polisen något mer beroende av socialtjänsten för samverkan och uppgiftslämnande. Det kan argumenteras för att tydligare reglering kring samverkans form och innehåll, såsom krav på tidpunkt för individuell samverkan, är av stor vikt för en förbättrad och mer välfungerande samverkan (Bäckman 2021, s. 99).

I sin studie påpekar Bäckman (2021, s. 99) att uppgiftslämnande mellan myndigheterna i hög utsträckning är beroende av samtycke från individen alternativt vårdnadshavaren. Detta kan uppfattas som problematiskt eftersom det brottsförebyggande arbetet betraktas som särskilt angeläget. Det framkommer att tydligare sekretesslagstiftning som förutsätter ett större informationsutbyte mellan myndigheterna samt klara riktlinjer för när och i vilken utsträckning uppgifter ska lämnas ut, hade kunnat bidra till ett starkare samarbete och i längden ett bättre brottsförebyggande arbete (Bäckman 2021, s. 99). Studien synliggör lagstiftningar och sekretessbestämmelser som hinder och ett återkommande problem i samverkan mellan myndigheter. Därför är det intressant att genom föreliggande studie belysa hur professionella upplever sekretessen men även andra typer av aspekter som kan påverka samverkan.

Sekretessens roll i samverkan mellan olika myndigheter blir många gånger avgörande för arbetet i praktiken (Hollertz, Olsson & Starke 2022, s. 80). Detta då grunden i sekretessen bygger på integritet och självbestämmande, där det krävs samtycke från den enskilde för att uppgiftslämnning ska kunna ske. Det beskrivs att sekretessen många gånger tolkas som ett hinder i samverkansarbetet men där syftet samtidigt är att skydda den enskilde, något som gör frågan komplex. Samverkans syfte beskrivs vara att få ett helhetsperspektiv över en livssituation och där ansvarsfördelningen tydliggörs mellan professioner. Att glappet ska minska och att individen i fråga ska få adekvat stöttning är ett argument som lyfts tala för bruten sekretess (Hollertz, Olsson & Starke 2022, s. 80-81). I arbete med unga inom kriminalitet, som SIG syftar att motverka, förs ofta diskussionen kring att unga "faller mellan stolarna" alltså missas av samhället då myndigheter skjuter ansvaret mellan varandra. För aktuell studie blir helhetsperspektivet och att minska glappet mellan myndigheter centrala faktorer för att förstå samverkans utmaningar men även möjligheter.

Utöver rättsliga regleringar framkommer andra faktorer som påverkar förutsättningarna för arbetet med samverkan mellan olika professioner, förutsättningar som påverkar vad som i praktiken kan genomföras och ej. Ett resultat som Ek, Isaksson och Eriksson (2017, s. 71) lyfter i sin studie är att faktorer såsom olika synsätt och attityder, organisatoriska prioriteringar, resursbrist, ansvarsfördelning samt regelverk försvårar samverkan. Det beskrivs även att en likvärdig maktbalans mellan samverkansparterna och en gemensam kunskapsbas är centrala förutsättningar för att samarbetet ska fungera samt bidra till faktisk

förändring (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 71). Det tycks alltså vara av hög relevans för samverkansarbetet att utveckling på dessa områden sker både mellan och inom organisationer.

Vikten av att involvera samtliga berörda aktörer lyfts som avgörande för en välfungerande samverkan med önskade resultat (Hedberg Rundgren et al. 2022, s. 36-37). Det förklaras även att samverkan kräver förståelse och insikt om att aktörer i en profession blir beroende av resterande parter. Förutsättningar som lyfts vara avgörande för en fungerande samverkan är tillit, förtroende för varandras förmågor samt ansvarstagande. I detta blir även att släppa kontrollen viktigt och lita på andras omdöme. Förståelsen för andra professioners perspektiv och synsätt lyfts som viktig i samverkansprocessen där dialog om skilda kunskaps- och förklaringsmodeller kan förstås vara avgörande för resultaten (Hedberg Rundgren et al. 2022, s. 36-37). Att dialogen mellan samverkansparterna är av vikt för att bygga en tillit och förtroende framställs här som avgörande och för vår studie blir det intressant i uppfattningen om förståelsen för de olika aktörernas roller.

Faktorer som begränsar möjligheterna till samverkan inom tvärprofessionellt samarbete beskrivs vara maktskillnader, professionella logiker och värdegrunder samt motstridiga lagstiftningar (Löfström 2022, s. 321). Det beskrivs att samverkansgrupper i sig inte ger goda resultat, utan där det krävs att gemensamma mål sätts samt att parterna lär känna varandra både professionellt och socialt. En förutsättning för att tvärprofessionell samverkan ska ge önskade resultat lyfts vara balansen mellan tydliga ramar och handlingsutrymme, vilket kan resultera i nytänkande och utveckling (Löfström 2022, s. 321-322). I mötet mellan olika professioner förklaras det att gränser bidrar till både konflikt och samarbete, där mötet kan leda till tydlighet mellan ansvarsområden och expertiser eller konflikter där professioner anspråkar på samma område (Löfström 2022, s. 325). Möjligheter och begränsningar inom samverkan är centrala aspekter i våra frågeställningar, vilket gör detta relevant kopplat till konfliktaspekten.

Studien lyfter även vikten av utformningen av samverkan och dess centrala roll för resultatet av arbetet (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 74). Det beskrivs vara optimalt då individen som samverkan rör, enbart har en primär professionell kontakt. Detta samtidigt som samverkan mellan olika professioner sker mellan varandra. Ett exempel som tas upp är där en BUP-kurator handleder skolkuratorn, som har den närmsta kontakten med individen, för att

på så sätt få fler perspektiv i behandlingen (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 74).

Utformningen av samverkan blir här en förutsättning för att optimera kapaciteten av samtliga professioners kunskap och där hänsyn tas till individens behov och situation, vilket är ett relevant resultat för denna studie som berör utformningen av samverkansmodellen SIG.

I likhet med Gäreskog (2021, s. 47-48) och Ek, Isaksson och Eriksson (2017, s. 74) diskuterar även Lozic (2018, s. 152) förutsättningar för samverkan. Ett perspektiv som tycks vara en avgörande förutsättning för att samverkansprocessen ska ge önskade resultat är att helhetsperspektivet upprätthålls av samtliga parter. Tidigare arbetssätt kritiserar av samverkansdeltagarna för kortsiktighet, stuprörstänkande och ineffektivitet av trygghets- och säkerhetsarbete. Det som istället efterfrågas är resiliensinspirerade problematiseringar som framhäver helhetstänkande, förändringsbenägenhet, integration och symbios. Det framkommer i studien (Lozic 2018, s. 152-153) att helhetsperspektivet inte har fått en dominerande position i praktiken, utan att det snarare är det lokala och mikronivån som har blivit verktyg för styrning. Här kan tolkas att ansvar läggs på de enskilda samverkansparterna men även på utformningen av samverkan för att följa ett helhetsperspektiv genomgående.

2.4 Skillnader mellan praktik och teori

Av tidigare studier framkommer ett visst mönster i att samverkan i praktiken inte alltid ser ut som det beskrivs enligt riktlinjer och ramverk. I en studie (Bäckman 2021, s. 97-98) förklaras att det i aktuell lagstiftning inte framkommer när och hur samverkan på individnivå är ett krav av myndigheterna i det brottsförebyggande arbetet utan enbart att det ska ske. Detta resultat är särskilt intressant eftersom det synliggör att lagstiftningen ställer krav på att samverkan ska ske utan att tydliggöra på vilket sätt. Studiens resultat blir relevant för vår studie som bland annat undersöker professionellas upplevelser av att arbeta utifrån en samverkansmodell, med tydliga krav på samverkan, i relation till hur samverkan ser ut i praktiken.

Bäckman (2021, s. 100) riktar kritik mot att samverkan kring unga i riskzon för kriminalitet snarare används som slagord än arbete med faktisk inverkan. Kritik lyfts även kring att tydligare riktlinjer angående när och hur samverkan mellan myndigheterna ska ske på individnivå hos unga, inte framkommer i förslaget om nya socialtjänstlagen. Tydligare riktlinjer tycks alltså ha avgörande inverkan på de faktiska resultaten av arbetet. Bäckman

(2021, s. 100) problematiserar även uppgiftslämningen från socialtjänst till polis och belyser att den nuvarande lagstiftningen kan ses tyda på att socialtjänstens arbete med de värderingar om integritet som det innebär kan anses vara av större vikt än att myndigheterna tillsammans ska få förutsättningar att arbeta brottsförebyggande.

Liknande kritik och ifrågasättande lyfts i studien av Ek, Isaksson och Eriksson (2017, s. 74) som förklarar att samverkansformer som Samordnad Individuell Plan (SIP) tycks fungera väl, men att det finns en risk att sådana samverkansformer fungerar som en ursäkt för att följa lagen om samverkanskrav. Det vill säga att utåt sett är allt korrekt, samtidigt som den unges faktiska behov riskerar att hamna i andra hand (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 74). Det är intressant att studera hur SIG-samordnare upplever att samverkan fungerar i praktiken för att på så vis synliggöra hur det förhåller sig till riktlinjer. Dessutom bidrar detta till en ökad förståelse kring hur tydliga riktlinjer och lagstiftningar kan skapa goda förutsättningar för en fungerande och hållbar samverkan.

2.5 Sammanfattning av tidigare forskning

Den tidigare forskningen ger oss en överblick av vilka områden och professioner som har forskats på samt vilka centrala resultat dessa studier visat. De utvalda vetenskapliga artiklarna lyfter flera gemensamma teman inom samverkan, exempelvis att ett stort hinder för samverkan är sekretessbestämmelser som begränsar informationsdelningen mellan myndigheter, särskilt mellan polis och socialtjänst i det brottsförebyggande arbetet. Det framkommer även att vissa organisatoriska hinder såsom tidsbrist och begränsade resurser påverkar samarbetet med andra organisationer. Dessutom bidrar Hedberg Rundgrens (2022) litteratur med insikter kring vilka förutsättningar som blir avgörande för samverkan samt vilka möjligheter samverkan öppnar upp för. En kunskapslucka som har identifierats är andra faktorer inom samverkan, utöver sekretess, samt vilka för- och nackdelar det finns med att arbeta utifrån en konkret samverkansmodell. Detta belyser vår studie genom att undersöka vilka möjligheter och begränsningar professionella upplever påverkar samverkan inom sociala insatsgrupper.

Vidare visar tidigare forskning att en gemensam kunskapsbas och språkbruk är en förutsättning för en fungerande samverkan där de olika aktörerna förstår varandra och kan kommunicera, samt för att individen ska förstå och involveras i arbetet. Det finns även krav

på att samverkan ska ske, men forskning visar att riktlinjer inte alltid tydligt klargör på vilket sätt. Även här synliggörs en kunskapslucka i att det finns begränsad forskning på hur det är att samverka utifrån en konkret samverkansmodell, framförallt med SIG. Av den anledning används i denna studie kvalitativa intervjuer med yrkesverksamma inom sociala insatsgrupper för att få en bild av hur samverkan ser ut i praktiken i relation till de riktlinjer och ramverk som finns.

Det presenterade forskningsläget kring problemområdet skapar en överblick av centrala resultat som forskare visat i sina studier. Delar av den tidigare forskningen används i en senare analys för att skapa förståelse för hur denna studiens resultat förhåller sig till tidigare forskning. Även om inte alla delar från forskningsläget diskuteras vidare i analysen, anses samtliga tidigare forskningsresultat vara relevanta för studien genom att de bidrar till en kartläggning av problemområdet.

3. Teoretiskt ramverk

I detta avsnitt presenteras de teoretiska perspektiv som ligger till grund för analysen av det insamlade datamaterialet och för förståelsen av samverkan mellan professioner. De centrala begrepp som används är *samverkan*, *gatubyråkrat* och *jurisdiktion*. Tillsammans ger dessa begrepp en analytisk ram för att belysa hur olika professioner agerar i samverkan, vilket hjälper oss att tolka det empiriska materialet. Dessa tre begrepp ger oss en förståelse för de professionellas perspektiv på så vis att informanterna för denna studie kan förstås vara gatubyråkrater i tvärprofessionella grupper, där både jurisdiktion och samverkan som begrepp blir centrala. Samverkan skapar en grund och ram där vi menar att jurisdiktion hjälper till att förstå en dimension inom denna ram som för denna studie om tvärprofessionella grupper blir central. Begreppet gatubyråkrat ger en ytterligare och betydande dimension i aktörernas roll på arbetet med samverkan.

3.1 Samverkan

Samverkan som begrepp definieras av Danermark (2005, s. 15) som en process där en avgränsad grupp, ofta bestående av personer med olika utbildningar, arbetar mot ett gemensamt mål genom medvetna målinriktade handlingar med ett definierat problem och syfte. Samverkan som begrepp står således för något mer än enbart samarbete mellan individer och kan förstås som en mer komplex process där fler aspekter behöver beaktas. Danermark (2005, s. 15) menar att begreppet i sig innefattar ett centralt objekt som samverkan kretsar kring och för denna studie förstås individen som detta centrala fokus. Då arbetet med sociala insatsgrupper syftar till att genom samverkan hjälpa unga med normbrytande beteende på olika sätt blir detta perspektiv på samverkan viktigt för oss i förståelsen för kärnan i tvärprofessionella grupper. Samverkan om människor skiljer sig från samverkan kring faktiska objekt och gör processen mer komplex, där individen kan förstås inverka med inställning och aktivt deltagande (Danermark 2005, s. 16). Detta perspektiv blir centralt för att analysera sociala insatsgruppers förutsättningar, där individer i olika utsträckning interagerar och blir aktiva parter.

Organiseringens roll i samverkan kan ses som avgörande, att organisationer på ett strukturerat sätt anpassar sina insatser för att de ska kunna kombineras och således uppnå bästa möjliga resultat (Danermark 2005, s. 17). Samverkan kan även ta sig olika uttryck, vilket innebär att

graden av faktisk samordning mellan professioner kan variera. Exempelvis där dialog förs mellan professioner, samtidigt som arbetet med den berörda individen i praktiken genomförs åtskilt. I andra fall sker arbetet mer konkret tillsammans över professionsgränserna (Danermark 2005, s. 17). Denna skillnad möjliggör en förståelse för att samverkan inom sociala insatsgrupper dels kan ske på ett organisatoriskt plan mellan myndigheter, dels i det direkta arbetet med individen.

Skillnader i makt mellan olika professioner kan förstås ha en betydande roll i samverkansprocessen. Ju större skillnaden i prestige och status mellan samverkansparterna, desto större är risken för att problem uppstår inom samverkan (Danermark 2005, s. 26). I denna studie undersöks hur samordnare upplever samverkan inom SIG, en samverkansmodell med en rad aktörer från olika professioner och således kunskapsbaser och perspektiv. För oss blir det således relevant att inta detta synsätt som Danermark (2005, s. 26) ger, för att ta fasta på de begränsningar och förutsättningar tvärprofessionellt samarbete bidrar till. Detta perspektiv används för att analysera såväl informell makt, där status och legitimitet påverkar inflytande, som formell makt, såsom beslutsmandat i frågor som rör individers behov. Meningsskiljaktigheter kan även förstås existera inom samma kunskapsområde, något som bidrar till en ytterligare dimension och gör förståelsen för samverkan mer komplex (Danermark 2005, s. 27). I denna studie där särskilt en professions perspektiv belyses, blir detta en viktig aspekt i analysen kring i vilken utsträckning samma profession kan ses som en enhet.

Skilda definitioner och förståelser är något Danermark (2005, s. 17) menar är centralt i samverkan mellan människobehandlande organisationer och framställs som ett hinder i många fall. Dessa spridda definitioner av problem kan även tolkas bidra till skilda meningar om hur problem bör åtgärdas (Danermark 2005, s. 17), vilket blir en viktig aspekt för aktuell studie då den syftar till att undersöka hur yrkesverksamma inom socialtjänsten upplever hur ansvarsfördelning och SIG som samverkansmodell påverkar arbetet. Detta perspektiv möjliggör en förståelse för hur skilda problemdefinitioner påverkar samverkan och kan bidra till både möjligheter och utmaningar.

En förutsättning för samverkan kan ses vara förståelsen för varandras perspektiv, vilket tycks kräva kunskap om andras uppdrag, i viss utsträckning (Danermark 2005, s. 28). Att klargöra de olika perspektiven kan därmed ses som en förutsättning för fungerande samverkan då

förståelsen för andras sätt att agera tydliggörs. Att undvika kampen om vilket perspektiv som är det sanna är något som Danermark (2005, s. 28) menar är av vikt då intentionen med samverkan inte är att finna en enighet i teoretiska frågor. Denna aspekt blir även central i en senare analys där gränsen mellan vad som blir förutsättningar och vad som snarare ses som begränsningar diskuteras.

Förståelsen för varandras perspektiv kan även innefatta en begreppsförståelse i viss utsträckning (Danermark 2005, s. 30). Begrepp är i många fall utmanande att översätta till ett mer vardagligt språk utan att missta betydande delar av dess innebörd (Danermark 2005, s. 30). För föreliggande studie blir detta perspektiv på språkets betydelse viktig för att analysera ytterligare aspekter som påverkar samverkan inom sociala insatsgrupper där skilda professioner med olika definitioner möts. Samverkan inom sociala insatsgrupper består av utförare som genomför det praktiska arbetet. Dessa aktörer arbetar nära klienterna och har ett betydande inflytande i hur insatsen tillämpas, vilket leder oss till begreppet gatubyråkrat.

3.2 Utförare som gatubyråkrater

Ett etablerat begrepp inom socialt arbete är street-level bureaucracy eller gatubyråkrat, vilket Lipsky (2010, s. 3) definierar som offentligt anställda tjänstemän som interagerar direkt med medborgare inom sitt arbetsområde och som har ett betydande handlingsutrymme i sitt yrkesutövande. Exempel på gatubyråkrater är poliser, lärare och socialarbetare, och Lipsky beskriver att personer som arbetar inom dessa yrken kan dela liknande upplevelser och har därmed mycket gemensamt. Gatubyråkrater arbetar ofta under otillräckliga resurser och tidsbrist, och Lipsky (2010, s. 4) menar att en stor del av statens civila utgifter går till löner för gatubyråkrater. Därför leder ofta ifrågasättanden av budgetens storlek ofta till diskussion om hur omfattande dessa tjänster ska vara samt vad de ska innehålla. Här visas de organisatoriska villkor som gatubyråkrater kan arbeta under samt hur dessa kan begränsa deras handlingsutrymme då de har ramar att förhålla sig till.

Gatubyråkrater fungerar som en länk mellan medborgare och staten genom att de lär medborgare vad de kan förvänta sig av offentliga tjänster samt vilken roll de har i samhället (Lipsky 2010, s. 4). De bestämmer även vem som får statliga förmåner och vem som får sanktioner, och Lipsky menar att gatubyråkrater har stor makt över en central del av medborgarskapet. Lärare, socialarbetare och poliser uppfattas som aktörer inom olika

organisationer med skilda uppdrag och drivkrafter (Lipsky 2010, s. 4). Samtidigt menar Lipsky (2010, s. 8) att om offentligt anställda delas in utifrån om de har direktkontakt med medborgarna och besitter handlingsutrymme i frågor som rör människors liv, blir det en betydligt större andel som delar dessa arbetsvillkor. Med detta sagt kan dessa professioner ha flera aspekter gemensamt, samtidigt som de tillhör olika professioner. Detta synliggörs i vår studie genom samordnarnas beskrivningar av samverkan där de själva blir aktörer med ett övergripande ansvar där de behöver förhålla sig till flera olika aktörer.

Lipsky (2010, s. 13) beskriver även gatubyråkrater som "policy-makers" eller policygörare genom att de har en relativt hög grad av handlingsutrymme samt en autonomi från organisatorisk styrning, vilka tillsammans skapar rollen som policygörare. Det är alltså gatubyråkratens sammanlagda beteende som skapar myndighetens agerande (Lipsky 2010, s. 13). Lipskys teori om gatubyråkrater och vad som definierar en gatubyråkrat är centralt för denna studie, då urvalet består av professionella som arbetar klientnära och har ett betydande handlingsutrymme i sitt yrkesutövande.

I den här uppsatsen tar vi avstamp i begreppet gatubyråkrat eftersom intervjupersonerna utgörs av samordnare för sociala insatsgrupper, vilka enligt Lipskys teori kan förstås som gatubyråkrater. På så vis skapar detta begrepp ett analytiskt verktyg som möjliggör en förståelse av hur socialarbetare uppfattar sitt handlingsutrymme samt roll som policygörare, där gatubyråkraters agerande kan bygga upp organisationen. Detta går i linje med studiens syfte som är att undersöka hur samordnare uppfattar att samverkan mellan olika professioner ser ut i praktiken samt vilka möjligheter och begränsningar som uppstår i samverkan, vilket kan relateras till gatubyråkraters handlingsutrymme och de krav som ställs i det dagliga. Genom att se utföraren av insatsen SIG som en gatubyråkrat på en individnivå, kan följande begrepp jurisdiktion bidra med en bild av samspelet mellan dessa gatubyråkrater.

3.3 Jurisdiktion och samspel mellan professioner

Sociologen Abbott (1988, s. 33) ser professioner som delar av ett dynamiskt system där varje yrke är bundet till en rad uppgifter genom jurisdiktion, där styrkor och svagheter fastställs i det praktiska arbetet. Professionerna inom detta system konkurrerar med varandra om jurisdiktion över områden, det vill säga att definiera sina arbetsområden. En professions framgång beror därför inte enbart på den egna professionens ansträngningar, utan även på hur

systemet är organiserat samt hur andra professioner konkurrerar inom samma område (Abbott 1988, s. 33). Att göra anspråk på jurisdiktion innebär att professionen ber samhället att erkänna professionens kunskapsmässiga struktur genom att tilldela exklusiva rättigheter och Abbott menar att jurisdiktion har en social struktur. Dessa anspråk på rättigheter kan bland annat innebära absolut monopol på yrkesutövning och offentliga ersättningar, frihet i anställningsformer samt kontroll över professionens utbildningskrav och licensiering. Rättigheterna beror dels på åskådarna och media, dels på professionens egna önskemål och sociala organisering (Abbott 1988, s. 59).

Inom ramen för denna studie utgör jurisdiktion ett bärande begrepp för analysen och blir användbart för att förstå och förklara den kontexten som vi undersöker, det vill säga socialarbetares syn på samverkan inom sociala insatsgrupper. Exempelvis kan jurisdiktion förstås både som en begränsning och förutsättning för samverkan mellan olika professioner genom att det tydliggör gränser samtidigt som konflikter kan uppstå när ansvarsfördelning mellan aktörerna inte följs. På så vis möjliggör begreppet en analys av hur de professionella uppfattar och avgränsar sitt eget ansvarsområde, samt hur dessa gränsdragningar påverkar samarbetet med andra professioner.

Brante (2009, s. 16) menar att *professioner* bygger sin auktoritet på vetenskaplig kunskap vilket lägger grunden för deras inkomst och status. Till de *klassiska professionerna* tillhör därför läkare, arkitekt, ekonom, ingenjör och forskare, medan sjuksköterska, socialarbetare och lärare tillhör *semiprofessionerna*. Semiprofessionerna innefattar alltså yrken som har vissa av de klassiska professionernas attribut men inte i samma utsträckning (Brante 2009, s. 16). Vidare är semiprofessionerna kopplade till välfärdsstaten och Brante beskriver att de är byråkratiskt skapade samt placerade inom större organisationer. Semiprofessionerna skiljer sig från de klassiska professionerna genom att de har lägre autonomi i relation till politik och andra professioner samt att de inte är lika specialiserade, utan snarare tvärvetenskapliga (Brante 2009, s. 30-31).

Brante lyfter begreppet *abstrakt kunskap* för att beskriva att professioner besitter kunskap med abstraherande kapacitet, det vill säga att professionen kan hantera nya problem inom sitt område (Brante 2009, s. 26). Abbott (1988, s. 9) menar att vilket yrke som helst kan skaffa licens eller utveckla en etisk kod. Samtidigt är det enbart abstrakt kunskap som kan omdefiniera professionens uppgifter och problemområden, försvara dem från utomstående

aktörer och ta ansvar för nya problem. Att medicinen tog sig an bland annat alkoholism, psykisk ohälsa, hyperaktivitet hos barn och fetma, är ett exempel på att abstraktion möjliggör överlevnad i det konkurrensutsatta professionssystemet enligt Abbott (1988, s. 9). Brante lyfter även Abbotts forskning kring det professionella systemet och beskriver att teorin kan förklara faktorer av konkurrensen inom och mellan närliggande professioner, exempelvis hur medicinen blev den dominerande professionen inom området hälso- och sjukvård. Däremot fungerar inte teorin som en förklaring av den historiska utvecklingen av professioner och kan inte tillämpas på alla länder i världen (Brante 2009, s. 21-22).

Abbotts teori om professioner och jurisdiktion skapar en större förståelse för hur olika professioner förhåller sig till varandra samt att de konkurrerar med varandra i ett dynamiskt system. Dessutom lyfts abstrakt kunskap som en betydelsefull del där professioner kan ta till sig nya problem inom sitt område. Detta teoretiska perspektiv bidrar till att förstå hur processen av arbete mellan professioner kan se ut i praktiken samt hur olika professioner kan göra anspråk på jurisdiktion, vilket kan förklara samordnarnas perspektiv på samverkan inom SIG som modell.

4. Metod

4.1 Metodologiska överväganden

Vald metod för studien är en kvalitativ metod i form av semistrukturerade intervjuer. Studien har ett abduktivt synsätt, vilket Bryman et al. (2025, s. 43) beskriver innebär en dynamisk process där forskaren rör sig mellan teoretiska perspektiv och det insamlade empiriska materialet. Metoden valdes med syfte att få en förståelse för de professionellas upplevelser samt få större inblick i hur arbetet fungerar i praktiken. En av intervjuens främsta styrkor är att den bidrar till en större förståelse för hur individer upplever att fenomen fungerar i verkligheten (Eriksson-Zetterquist & Ahrne 2022, s. 77). Då denna studie består av intervjuer med socialarbetare kan en förståelse skapas utifrån socialtjänstens perspektiv med erfarenheter i den praktiska vardagen.

Samtliga intervjuer genomfördes digitalt via Microsoft Teams, eftersom uppsatsen skrevs under en begränsad tid och eftersom intervjupersonerna befann sig i kommuner över hela Sverige. En begränsning med digitala intervjuer är att den fysiska miljön blir mindre synlig samt att gester och kroppsspråk inte kan användas på samma sätt som i en fysisk intervju. Fördelen med att intervjuerna sker digitalt är att det skapas en flexibilitet i att göra ändringar gällande tid för intervjun samt att tid och resurser sparas in när intervjuaren inte behöver åka någonstans (Bryman et al. 2025, s. 538). Vi bedömer att resultatet troligen inte hade fått ett annorlunda utfall om intervjuerna genomförts på plats samt att det insamlade materialet inte har påverkats i någon större utsträckning av att intervjuerna genomfördes digitalt.

För att besvara aktuella frågeställningar har fokus lagts på att få en bild av hur yrkesutövarnas upplevelser av den sociala verkligheten ser ut. En begränsning med intervju är att det skapar en snäv bild av frågan (Eriksson-Zetterquist & Ahrne 2022, s. 77). Vi ansåg däremot att utvald tidigare forskning bidrog med ytterligare insikter om problemområdet. En fördel med intervjustudier är att forskare har möjlighet att pendla mellan analys och intervju, vilket valet att genomföra semistrukturerade intervjuer tillåter (Eriksson-Zetterquist & Ahrne 2022, s. 77).

Intervjuerna genomfördes utifrån en intervjuguide med flexibel struktur där det fanns utrymme för oss att ställa oplanerade följdfrågor och anpassa ordningsföljden av frågorna,

vilket går i linje med intervjuguider inom semistrukturerade intervjuer (Bryman et al. 2025, s. 519). Frågorna i intervjuguiden delades upp i fyra teman där första delen av intervjufrågorna bestod av bakgrundsfrågor gällande intervjupersonens yrkesroll, yrkeserfarenhet samt nuvarande arbetsuppgifter. Temat därefter omfattade frågor kring samverkan inom sociala insatsgrupper och den yrkesverksammas uppfattning av bland annat ansvarsfördelning mellan professioner. Tema tre lyfte frågor om begränsningar och möjligheter inom samverkansmodellen. De avslutande frågorna berörde eventuella utvecklingsmöjligheter samt en möjlighet för intervjupersonen att fylla i eller ställa frågor. Intervjuerna tog ungefär 40-60 minuter att genomföra och varje intervju inleddes med information kring uppsatsen samt samtycke till att delta i studien.

4.2 Urval

Deltagarna avgränsades till yrkesverksamma inom socialtjänst som arbetar med sociala insatsgrupper. Denna avgränsning tillämpades för att säkerställa att undersökningen syftar på relevanta yrkeserfarenheter, kopplat till de valda frågeställningarna som rör samverkan inom sociala insatsgrupper. Urvalet består av samordnare för SIG som arbetar på socialtjänsten, där samtliga besitter ytterligare en roll utöver rollen som SIG-samordnare.

Informant:	Yrkestitel:
Informant 1	SIG-samordnare Familjebehandlare
Informant 2	Samordnare i SIG och SSPF Socialrådgivare
Informant 3	SIG-samordnare Ungdomscoach
Informant 4	SIG-samordnare Familjebehandlare
Informant 5	Samordnare i SIG och SSPF Socialrådgivare

Urvalsmetoden var ett *målstyrt urval* då intervjupersonerna valdes efter specifika professionella erfarenheter och arbetsuppgifter. I ett målstyrt urval väljs deltagarna strategiskt ut av forskaren utifrån studiens syfte och att deltagarna besitter relevanta erfarenheter för

aktuell forskning (Bryman et al. 2025, s. 461). Inledningsvis var ambitionen att intervjua yrkesverksamma från olika professioner i SIG-grupper, såsom poliser, socialsekreterare och skolpersonal. Vi kontaktade först kommuner som arbetar med sociala insatsgrupper i Skåne via mail och telefon med önskemål om att vidarebefordra förfrågan till berörda. Vi etablerade även en poliskontakt som kunde vidarebefordra vår förfrågan till yrkesverksamma poliser inom SIG. Till de utskickade mailen bifogades ett informationsbrev som informerade potentiella deltagare om studiens inriktning och de villkor som gällde för medverkan. Senare utvidgades urvalet till kommuner i flera delar i landet, totalt 12 kommuner, för att öka möjligheterna att få tag på ett tillräckligt antal intervjupersoner med relevanta erfarenheter. Vi upplevde här en viss svårighet med att få en överblick över de kommuner i Sverige som arbetar med SIG på grund av att vi inte hittade någon offentlig sammanställning av dessa kommuner. Flera kommuner skriver på sina hemsidor att de arbetar med SIG, vilket är det vi har utgått ifrån när vi har kontaktat samtliga 12 kommuner.

Vidare i processen att rekrytera intervjupersoner blev vi i första hand vidarekopplade till kommunens socialförvaltning alternativt direkt till en SIG-samordnare. Vi fick däremot inte svar av poliser, skolpersonal eller socialsekreterare alternativt att de avstod på grund av hög arbetsbelastning. Vi fick däremot svar från SIG-samordnare som ville ställa upp och därav beslöt vi oss för att enbart intervjua samordnare från socialtjänstens sida och belysa frågan utifrån deras perspektiv. Således reviderades syfte och frågeställning efter de intervjupersoner som var tillgängliga samt utifrån de förutsättningar vi hade. Därefter etablerades en mailkontakt med deltagarna där datum och tid för intervju kunde bokas in efter tillgänglighet.

Inom ramen för denna studie har totalt fem intervjuer genomförts med SIG-samordnare. Ambitionen var att intervjua sex till åtta personer utifrån de riktlinjer som förväntas av ett uppsatsarbete. Denna riktlinje eftersträvades att följas genom att vi hörde av oss till kommuner i hela Sverige, mailade och ringde de kontakter vi hade flera gånger samt frågat varje intervjuperson om kontakter för fler eventuella intervjupersoner. Eriksson-Zetterquist och Ahrne (2022, s. 64) förklarar att sex till åtta intervjupersoner ökar säkerheten att det insamlade materialet är representativt och inte blir helt beroende på utvalda individer. I och med att vi intervjuade fem samordnare blir inte resultatet representativt för alla SIG-samordnare i Sverige. Det vi däremot kan göra med den insamlade empirin är att svara på våra frågeställningar utifrån fem SIG-samordnarens upplevelser och erfarenheter. Även om vi hade tagit del av åtta SIG-samordnarens upplevelser hade resultatet inte blivit

generaliserbart på en större grupp. Avsikten med denna studie handlade snarare om att få en inblick i frågan, vilket fem informanter kunde bidra till.

För denna studie har mättnad i empiri, alltså när insamling av data bör avslutas då ny empiri inte bidrar med ytterligare information (Bryman et al. 2025, s. 471), inte kunnat uppnås. Detta på grund av att intervjupersonerna är fåtaliga, vilket även begränsar det insamlade materialet. Uppsatsen genomfördes under en begränsad tid och det var svårt att få tag på professionella inom det smala fältet som vi ville undersöka. Dessutom skiljer sig ett examensarbete från ett större forskningsprojekt. Ahrne och Svensson (2022, s. 38) beskriver att examensarbeten skrivs under en bestämd tid, något som begränsar möjligheten att utföra det önskvärda antalet intervjuer, vilket blev fallet för oss.

4.3 Metodens trovärdighet

De trovärdighetskriterier som ställs inom kvalitativ forskning och således inom denna studie är *tillförlitlighet*, *överförbarhet*, *pålitlighet* och *bekräftelsebarhet* (Bryman et al. 2025, s. 443). Vid genomförandet av denna studie har flera datakällor och teoretiska perspektiv använts för att skapa en bild av forskningsområdet, vilket kan stärka tillförlitligheten inom kvalitativ forskning. Direkta citat har också använts för att framställa det insamlade materialet i resultatavsnittet. Trovärdighetskriteriet bedömer hur pålitliga resultaten är, vilket kan bekräftas av respondentvalidering (Bryman et al. 2025, s. 443-444). Inom ramen för denna studie har inte respondentvalidering kunnat genomföras på grund av den begränsade tidsramen. Däremot har intervjupersonerna uttryckt liknande erfarenheter och det finns flera gemensamma faktorer som samordnarna upplever i samverkan, som även går i linje med tidigare forskning. På så vis skapas en viss trovärdighet i resultaten då intervjupersonernas upplevelser stämmer överens med varandra i hög grad och empirin i kombination med teori och forskning kan svara på studiens frågeställningar, vilket visar att resultaten speglar det som studien avser att mäta.

Kriteriet överförbarhet mäter om resultaten kan generaliseras till andra sociala miljöer och tillämpas i andra kontexter (Bryman et al. 2025, s. 443), vilket har varit svårt att mäta för denna studie. Eftersom intervjuerna genomfördes med en mindre grupp begränsas möjligheten att med säkerhet dra slutsatser om att andra samordnare inom sociala insatsgrupper relaterar eller upplever resultatet som igenkännbart. Eftersom kvalitativa

studier visar det unika med det specifika sammanhang som undersöks är det av betydelse att skapa så detaljerade och tydliga beskrivningar av miljön som möjligt, för att på så vis förse nästa forskare med en slags databas och möjlighet att avväga överförbarheten i studier av andra miljöer (Bryman et al. 2025, s. 446). Urvalet för denna studie och den sociala kontexten som undersöks beskrivs så detaljerat som möjligt, även om vår uppfattning av den sociala miljön begränsas av att intervjuerna utfördes digitalt.

Pålitlighet mäter om ett liknande resultat ges vid ett annat tillfälle, vilket innebär att det ska finnas tydliga beskrivningar av varje steg i forskningsprocessen och redogörelse för urval, intervjuguide och syfte (Bryman et al. 2025, s. 446). Processen beskrivs tydligt och val av deltagare, metod, insamling av data och analys redogörs i detta avsnitt, vilket gör det enkelt för läsaren att följa forskningsprocessen. Dessutom mäter pålitlighet huruvida forskningsprocessen gått rätt till (Bryman et al. 2025, s. 446), vilket har stärkts genom att forskningsprocessen setts över genomgående av oss samt av vår handledare, med relevanta erfarenheter kring forskningsområdet. Mot bakgrund av att ett målstyrt urval har använts kan resultatet bli beroende av vem forskaren är och vilka kontakter som nås tidigt i forskningsprocessen, vilket kan tänkas påverka resultaten vid en återupprepad studie.

Bekräftelsebarhet, det vill säga att agera i god tro och inte låta sina egna värderingar eller teoretiska övertygelser påverka undersökningen på ett avgörande sätt (Bryman et al. 2025, s. 446), har för denna studie stärkts genom öppna och neutrala intervjufrågor. På så vis har resultatet inte påverkats av våra egna subjektiva tolkningar eller infallsvinklar, utan går att bekräfta genom det insamlade materialet. Respondentvalidering kan vara ett lämpligt sätt att mäta bekräftelsebarheten på (Bryman et al. 2025, s. 446), vilket för denna studie inte har kunnat genomföras på grund av en begränsad tidsram.

4.4 Bearbetning och analys

Vid utförandet av samtliga sex intervjuer användes diktafon för ljudupptagning, som kompletterats av anteckningar med papper och penna. Valet att använda diktafon istället för enbart anteckna med papper och penna under intervjusituationen gjordes med syfte att kunna vara närvarande samt för att ha möjlighet att gå tillbaka i materialet, vilket Eriksson-Zetterquist och Ahrne (2022, s. 73) beskriver är av vikt. Dessutom blev anteckningar ett viktigt komplement och bidrog till information som inte kunnat insamlas

med ljudupptagning, såsom ansiktsuttryck och kroppsspråk (Eriksson-Zetterquist & Ahrne 2022, s. 73-74). Den insamlade datan transkriberades sedan noggrant för att på så vis kunna få en överblick av resultatet samt identifiera mönster.

Det insamlade materialet kodades i resultatdelen genom indelning i kategorier och på så vis upptäcktes likheter och skillnader i materialet (Bryman et al. 2025, s. 652). Först kodades materialet genom att beskriva varje del av transkriberingen med ett till två sammanfattande ord, exempelvis “samordnarens roll” eller “tydliga riktlinjer”. I detta steg började även vissa meningar markeras som kunde vara lämpliga som citat för det kommande resultatavsnittet. Därefter tematiserades koderna genom att dela in de i färre och bredare kategorier efter relevans för studiens syfte och frågeställningar. De teman som valdes ut är *SIG som samverkansmodell*, *Förutsättningar och möjligheter* samt *Begränsningar och förbättringsområden*, vilket går i linje med studiens huvudfrågeställningar. Efter sammanställningen av resultatet skrevs analys där varje citat kopplades till tidigare forskning och utvalda teorier, för att sammanställa det insamlade materialet samt belysa möjliga svar på frågeställningarna. De redovisade citaten korrigerades grammatiskt för att skapa ett följsamt språk som blir mer lättläst, utan att ändra dess innehåll.

4.5 Etiska överväganden

Vid etiska överväganden av studiens syfte och frågeställningar gjorde vi bedömningen att dessa var etiskt försvarbara då de ställdes i ett forskningssyfte samt utan att beröra känsliga eller privata frågor, enbart arbetsrelaterade. Dessutom var inte urvalet en känslig eller utsatt grupp, utan bestod av tjänstemän som är yrkesverksamma inom myndigheter. De blir således representanter för en yrkesroll snarare än som enskilda privatpersoner. Trots denna avvägning vid utformandet av frågor och vald urvalsgrupp är informanterna anonyma för att skydda deras integritet samt minimera risken att studien skulle orsaka skada eller lidande i deras liv.

Inom forskningsetiken finns flera principer och aspekter att följa för att bedöma om en studie framstår som etiskt försvarbar. Eldén (2020, s. 30-31) lyfter de forskningsetiska principerna: *informationskravet*, *samtyckeskravet*, *konfidentialitetskravet* och *nyttjandekravet*.

Informationskravet har följts genom att samtliga deltagare har informerats om syftet med vår undersökning samt att det är frivilligt att delta samt rätten att avbryta sin medverkan när som helst under undersökningsprocessen (Eldén 2020, s. 30). Deltagarna i vår studie har både

informerats om dessa rättigheter via ett skriftligt informationsbrev samt vid intervjutillfället, där även studiens syfte återgetts. Vid intervjutillfället insamlades muntligt samtycke av samtliga intervjupersoner och varje intervju inleddes med information kring rätten att bestämma över sin medverkan samt att inga negativa konsekvenser medförs om deltagande avbryts (Eldén 2020, s. 30). Varje intervju inleddes även med att samla in samtycke till att spela in intervjun med ljudinspelning.

Konfidentialitetskravet har följts genom att personuppgifter förvaras på ett säkert sätt och att samtliga uppgifter om deltagarna hanterades på ett sätt att utomstående inte kunde identifiera de enskilda (Eldén 2020, s. 30-31). För att uppfylla detta krav har samtliga deltagare i vår studie anonymiserats och inga uppgifter om namn, arbetsplats, kommun, kön eller ålder redovisas. Informanternas relevanta arbetserfarenhet för aktuell studie redovisas däremot i resultatdelen för att få en uppfattning om urvalet. Då denna studie är skriven i ett utbildningssyfte samt med syfte att genomföra en obligatorisk forskningsuppsats via universitet kan det säkerställas att uppgifterna inte används i annat syfte. På så vis förhåller sig denna studie till nyttjandekravet, vilket innebär att insamlade uppgifter om enskilda personer enbart får användas i forskningsändamål (Eldén 2020, s. 31).

Vid utformandet av intervjuguiden har både hänsyn till informanternas integritet och respekt för frågor som rör känslig information tagits i beaktning, vilket Eldén (2020, s. 102) beskriver är viktigt inom forskning. Intervjufrågorna i föreliggande studie berör arbetsrelaterade aspekter och därmed tas distans från känsliga och privata ämnen. Vid intervjutillfällena tydliggjordes vilka uppgifter som kommer och inte kommer redovisas i uppsatsen. Eldén (2020, s. 103) förklarar att det måste finnas en medvetenhet om maktrelationen mellan intervjuare och intervjupersoner under intervjuprocessen samt att bearbetningen av materialet ska hanteras med respekt. Detta har vi tagit i beaktning under intervjuerna genom att ge intervjupersonerna möjlighet att ställa frågor till oss och visa respekt gentemot de erfarenheter som intervjupersonerna delat.

4.6 Arbetsfördelning

Under skrivprocessen av denna uppsats har arbetsfördelningen mellan oss delats upp så jämnt som möjligt. Texten har främst producerats vid fysiska träffar där vi skrivit tillsammans och kontinuerligt diskuterat och bearbetat texten. Vissa avsnitt har delats upp mellan oss för att

skapa ett effektivt arbete, men där den andre har läst igenom texten noga och gett feedback vid behov. Samtliga intervjuer har genomförts av oss båda där vi fördelade intervjufrågorna mellan oss, för att på så vis minska risken att påverka resultatet. Intervjuerna transkriberades och tematiserades gemensamt, där vi ansvarade för ungefär hälften av intervjuerna var. Sammantaget har samarbetet fungerat bra mellan oss och arbetsfördelningen har varit jämn fördelad.

5. Resultat och analys

Informanterna består av fem SIG-samordnare som arbetar på socialtjänsten. För att bevara anonymitet används följande benämningar: Informant 1, Informant 2, Informant 3, Informant 4 och Informant 5. I detta avsnitt presenteras citat och referat från intervjuerna, vilka analyseras löpande i texten kopplat till valda teorier och tidigare forskning. Resultatet och analysen delas upp efter följande teman: *Modellens betydelse, Riktlinjer i relation till genomförandet i praktiken, Helhetssyn och olikheter som förutsättning, Sekretessens betydelse för samverkan och Begränsade resurser och skilda perspektiv.*

5.1 Modellens betydelse

För att få en förståelse för hur samordnare upplever att SIG fungerar i praktiken ställdes frågor kring hur arbetet med SIG ser ut, hur det är organiserat samt hur SIG-arbetet upplevs i relation till de riktlinjer som finns. Flera av informanterna beskrev att SIG som samverkansmodell är tydligt strukturerad, vilket de även upplevde underlättar samverkan. Under intervjuerna uppgav samtliga deltagare att de upplever att SIG som modell medför en grund att stå på och att riktlinjerna blir tydliga att förhålla sig till. Informant 4 lyfter att en tydlig modell där arbetssätt och ansvar klargörs kan bidra till ytterligare positiva konsekvenser och uttrycker sig som följande:

"Ja, det är ju lättare att veta vad man har att förvänta sig av varandra och vad man kan kräva av de andra också." (Informant 4)

Informantens utsaga kan tolkas som att tydliga riktlinjer inte enbart klargör ansvarsfördelningen utan även skapar förutsägbarhet i samverkansprocessen. När aktörerna vet vad som förväntas av dem och av andra minskar behovet av att förhandla roller i det dagliga arbetet, vilket kan bidra till en mer stabil samverkan. Detta resultat går i linje med tidigare forskning (Brännvall & Ekström 2023, s. 451) som visat att socialsekreterare och poliser upplevt att Islandsmodellen som arbetssätt bidragit till klargörande av ansvarsområden. Detta har i sin tur bidragit till en upplevelse av att de kan fokusera på sitt uppdrag när de varit medvetna om vad andra inkopplade aktörer gör (Brännvall & Ekström 2023, s. 451). Resultatet indikerar att samverkansmodellen fungerar som en gemensam referensram för aktörerna. Tydligheten kring ansvar framstår därmed inte enbart som en

organisatorisk fråga, utan också som en förutsättning för att skapa tillit till att andra aktörer fullföljer sina uppdrag. Effektiviteten kan således förstås som en konsekvens av att osäkerhet och oklarheter i samverkansarbetet reduceras. Resultatet kan därmed förstås som ett uttryck för hur de organisatoriska ideal som SIG bygger på omsätts i praktiken. Tydlig ansvarsfördelning framstår inte enbart som ett formellt krav, utan som en mekanism som möjliggör samordning mellan professioner med olika uppdrag.

5.2 Riktlinjer i relation till genomförandet i praktiken

Även om SIG som samverkansmodell upplevs som tydlig och stödjande, kan en kontrast skapas mellan teori och praktik. Informant 5 beskriver att även om riktlinjerna är tydliga, kan det vara komplext att genomföra arbetet i praktiken. Ett sätt att hantera situationer där arbetsuppgifter upplevs som otydliga är genom tjänstemannamöten innan mötet med ungdomen äger rum:

“Själva handlingsplanen är tydlig, men sen att genomföra det i praktiken är en annan femma [...] det krävs att de som är involverade kan saker om individen, att man är förberedd, vet sin roll och vad man kan erbjuda. Därför har vi här i kommunen infört tjänstemannamöte innan uppstartsmötet, för att då kan man förbereda sig.” (Informant 5)

Citatet illustrerar hur otydlighet i utövandet av det praktiska arbetet hanteras genom ett tjänstemannamöte där involverade aktörer diskuterar ärendet tillsammans och hinner förbereda eventuella insatser som kan vara lämpliga. Danermark (2005, s. 17) förklarar att samverkan kan ske på olika sätt, dels genom arbetet med individen som samverkan gäller, dels genom dialog mellan professioner. Det kan förstås att en kombination av samverkan inom professionerna och samverkan i arbetet runt individen kan utgöra en förutsättning att skapa en gemensam målbild och att strukturera arbetet utifrån riktlinjer. Utifrån Danermarks (2005) förståelse av samverkan kan alltså tjänstemannamöten tolkas som en plats för de olika professionerna att skapa en gemensam bild av ärendet, vilket kan minska osäkerheter som kan uppstå när riktlinjer ska omsättas till genomförandet i praktiken.

Vidare tycks det även finnas vissa motgångar i samverkan som skapar hinder i att utföra arbetet på bästa möjliga sätt. Flera informanter uttrycker att det finns en stor

utvecklingspotential då delar av samverkansmodellen inte hunnit implementeras i praktiken än. Informant 4 beskriver att arbetet i praktiken ibland kan skilja sig från hur det är tänkt att se ut på följande vis samt att arbetet genomgår en ständig förändring:

“Ja men det är lite så hur det ska fungera och hur det fungerar. Vi har en working progress kanske man kan säga” (Informant 4)

Samordnarens beskrivning tyder på att implementeringen av SIG är en pågående process där den formella modellen successivt anpassas till lokala och organisatoriska förutsättningar. Detta synliggör ett glapp mellan modellens teoretiska utformning och dess praktiska tillämpning. Informant 4 ger senare i intervjun exempel på hur arbetet med SIG inte är helt utvecklat än och att de inte har alla steg, såsom riskbedömningen som arbetet egentligen ska inledas med. Att centrala delar av modellen, såsom den inledande riskbedömningen, ännu inte implementerats kan tolkas som att samverkansarbetet formas av tillgängliga resurser och lokala prioriteringar snarare än enbart av modellens struktur. Tidigare forskning (Bäckman 2021, s. 99-100) visar på att samverkan i praktiken kan skilja sig från teorin då lagar och riktlinjer inte är tydligt formulerade samt att samverkan snarare används som ett slagord än ett faktiskt välfungerande arbete. Bäckmans (2021, s. 99-100) resultat om att samverkan används som ett slagord skiljer sig däremot från vad samtliga informanter i denna studie uttrycker, då de ser samverkansmodellen SIG som användbar och viktig. Våra resultat visar att tydliga riktlinjer i sig inte är tillräckliga för att säkerställa en fungerande samverkan, då arbetet oavsett är beroende av organisatoriska resursmässiga förutsättningar i praktiken.

Som ovan nämnt upplever samtliga informanter SIG-modellen som viktig och betydelsefull. Under flera av intervjuerna uttrycks det att modellen stärks av att den är grundad på kunskap och forskning, vilket beskrivs på följande sätt:

“Jag tänker att det blir lite mer legitimt på något sätt, att det är ju något som finns i hela landet och bland de som jobbar med det nu. Jag tror att man tar det på lite mer allvar, att det finns lite mer uppbackning kring det och att det har blivit större och större känns det som.” (Informant 3)

Modellen uppfattas alltså som legitim av samordnaren genom att SIG-möten verkar tas på allvar samt att modellen har spridit sig i hela Sverige. Samordnare i detta sammanhang tillhör

professionen som socialarbetare, vilket enligt Brante (2009, s. 16) är en semiprofession, det vill säga yrken som ofta är kopplade till välfärdsstaten såsom lärare och sjuksköterska. Begreppet profession definieras av att deras auktoritet byggs på vetenskaplig kunskap vilket i sin tur utgör basen för deras inkomst och status (Brante 2009, s. 16). Utifrån Brantes (2009) professionsperspektiv kan den upplevda legitimiteten tolkas vara kopplad till att modellen grundar sig på vetenskapligt förankrad kunskap. Den upplevda legitimiteten av modellen kan vi se skapa förtroende för inblandade aktörer inom SIG, vilket kan förstås stärka samarbetet då det blir bättre uppslutning till möten samt värdesättande av arbetet. Resultatet indikerar därmed att en hög legitimitet kan förstås öka aktörernas motivation att investera tid och resurser i samverkan, vilket även stärker modellens genomslagskraft i det praktiska arbetet.

Samtliga informanter i denna studie upplever även att riktlinjerna till stor del följs och används som stöd i det praktiska arbetet med SIG. Informant 3 beskriver hur modellen skapar en stabilitet i arbetet på följande vis:

“Som samordnare upplever jag väl att det är skönt att ha något att falla tillbaka på, att liksom inte behöva uppfinna hjulet helt själv även om vi har behövt plocka lite av kakan för att få ihop det utifrån våra förutsättningar.” (Informant 3)

Ovan beskrivs att både samverkansmodellen och riktlinjerna upplevs underlätta samverkan mellan olika aktörer genom att grunden för arbetet redan är lagd. Samtidigt beskriver Informant 3 att modellen kan behöva anpassas utifrån de förutsättningar som finns i kommunen. Detta går i linje med tidigare forskning (Löfström 2022, s. 321) som visar att balans mellan handlingsutrymme och tydliga ramar lyfts vara en förutsättning inom tvärprofessionell samverkan för att uppnå önskade resultat samt skapa nytänkande. Lipsky (2010, s. 3) förklarar att gatubyråkrater arbetar utifrån ett betydande handlingsutrymme samtidigt som de behöver förhålla sig till ramverk och ofta begränsade resurser, vilket synliggörs genom detta citat. Genom samordnarens uppfattning kan tolkningen göras att det finns ramverk att förhålla sig till, men att vissa delar av modellen behöver väljas ut och prioriteras i relation till de förutsättningar och begränsade resurser som finns.

Vidare beskriver Informant 2 att de riktlinjer som finns kring SIG behöver anpassas efter kommun och att det finns ett visst handlingsutrymme där i att tillämpa riktlinjerna både

utifrån förutsättningar, men också vilka behov som finns i kommunen. En av samordnarna beskriver följande:

“Jag tänker utifrån de övergripande riktlinjerna som Brå, Socialstyrelsen, polisen och sånt ger så blir det ju lite anpassat efter kommunen. En stor kommun och en liten kommun har ju väldigt olika behov [...] men jag tänker att det finns ett syfte i att ändå förstå och sätta sig in i och utgå ifrån de riktlinjer som finns.” (Informant 2)

Här kan vi se två aspekter av riktlinjerna, dels upplevs de utgöra en tydlig grund att stå på och syftar till att skapa förståelse för hur insatsen ska utföras, dels tycks riktlinjerna behöva anpassas efter kommun och behov. Informant 2 tydliggör även senare i intervjun att som samordnare har de inte mandat att formellt bestämma hur riktlinjerna ska se ut, utan att de snarare kan tillämpa riktlinjerna utifrån deras erfarenheter av vad som fungerar i praktiken. Samtidigt uttrycker flera informanter att de upplever ett stort stöd av riktlinjer som finns från myndigheter som Socialstyrelsen, Brå och Polisen. Även här kan Lipskys (2010, s. 3) definition av gatubyråkrat förklara samordnarens förhållningssätt till riktlinjer och ramverk. Samordnarna kan tolkas som gatubyråkrater med ett betydande handlingsutrymme som de kan använda för att anpassa riktlinjerna efter organisatoriska förutsättningar samt lokala och individuella behov. Samordnarnas handlingsutrymme kan därmed förstås som en nödvändig förutsättning för att omsätta riktlinjerna i praktiken. Samtidigt innebär detta att genomförandet av SIG riskerar att variera mellan olika kommuner och verksamheter beroende på hur samordnarna tolkar och prioriterar inom ramen för sitt uppdrag. Handlingsutrymmet möjliggör således både anpassning och variation i tillämpningen av modellen.

De kan också förstås som policygörare avseende att de har autonomi från organisatorisk styrning samt en relativt hög grad av handlingsutrymme och kan på vis omsätta och forma policy genom sitt dagliga praktiska arbete (Lipskys 2010, s. 13). Inom ramen för SIG kan detta innebära att samordnarnas agerande och användning av riktlinjerna, kan få en betydelse för hur modellen omsätts i praktiken. Det medför alltså en förståelse för att samverkan inte enbart formas av byråkratiska riktlinjer, utan även av samordnarnas erfarenheter och strategier kring en fungerande samverkan samt bedömning av vad som behöver prioriteras utifrån de begränsade resurser som finns. Precis som Informant 2 säger, finns det en mening i

att följa riktlinjerna då de utgör en stabil grund att stå på, samtidigt som gatubyråkratens handlingsutrymme stärker riktlinjerna genom att de anpassas till samhällsliga behov. Resultatet tyder således på att riktlinjernas betydelse inte enbart ligger i att de följs exakt såsom de är formulerade, utan i att de erbjuder en gemensam struktur som kan anpassas till lokala förutsättningar. Samordnarnas handlingsutrymme framstår därmed som centralt för att minska gapet mellan policy och praktik, vilket samtidigt gör dem till delaktiga parter av hur samverkan inom SIG faktiskt genomförs.

5.3 Helhetssyn och olikheter som förutsättning

En del av intervjufrågorna handlade om vilka möjligheter informanterna upplever finns med SIG, vilka förutsättningar som krävs och vad som anses fungera bra i samverkan. Ett återkommande tema som informanter lyfter som positivt är den helhetssyn som samverkan inom SIG bidrar till. En av informanterna formulerar sig så här kring helhetssyn som möjlighet:

“Det som tillkommer är ju att vi har möten där vi följer upp och att alla får en större helhetsbild, att man får insyn i vad de andra gör.” (Informant 4)

SIG som samverkansmodell tycks alltså ge aktörerna, däribland samordnaren, en möjlighet till inblick i fler delar av individens liv samt en mer övergripande bild. Det kan tolkas som att samordnarna upplever att enskilda aktörers kunskap inte är tillräcklig för att möta ungdomarnas behov, vilket gör den gemensamma helhetsbilden central i arbetet.

Helhetsperspektivet framstår därmed inte enbart som ett sätt att samla information, utan som en förutsättning för att aktörerna ska kunna identifiera behov och samordna insatser i ett tidigt skede. De möjligheter samverkan inom SIG skapar kan kopplas till Danermarks teori (2005, s. 28) om att förståelse för varandras perspektiv och uppdrag bidrar till en mer välfungerande samverkan med önskade resultat. De regelbundna mötena som en SIG-process innefattar kan förstås som en arena där professionella perspektiv möts, vilket tycks bidra till att aktörerna utvecklar en gemensam förståelse för både ungdomens situation och varandras uppdrag. Som citatet ovan redogör för, bidrar samverkansmöjligheten till en insyn i andra aktörers agerande. Med hjälp av Danermarks teori (2005, s. 17) kan det förstås att grundtanken med samverkan är att effektivisera och förbättra stödet till utvalda individer. Utifrån Danermarks resonemang kan resultatet tolkas som att den gemensamma förståelsen som utvecklas mellan

professionerna är en central förutsättning för att samverkan ska få avsedd effekt. Samtidigt kan helhetsperspektivet förstås uppstå först när ett aktivt utbyte av kunskap och förståelse mellan professionerna sker.

Att SIG skapar en tydlig mall för ansvarsfördelning i samverkansarbetet är något flera informanter återkommer till och beskriver som positivt. Samtliga informanter nämner att med hjälp av åtgärdsplaner och samverkansavtal skapas tydliga förväntningar och arbetsuppgifter för respektive aktör. Informant 4 uttrycker följande gällande de fördelar en tydlig modell med klara förväntningar kan innebära:

“För jag tänker ändå att det är vår uppgift som SIG-samordnare att förklara i början vad vi kommer att göra och vad vi inte kommer att göra.[...] Likadant är det väl att vi ska veta vad andra kan göra, så vi inte tror att vi kan lägga massa saker på polisen eller på, det är ju en del av det man behöver prata om i samverkan.” (Informant 4)

Här uppges det vara av vikt att aktörerna tydliggör förväntningar på andra aktörer samt de möjligheter den egna professionen har i arbetet och på så vis tycks samarbetet underlättas. Samtidigt, som ovan beskrivits, uppgav samtliga informanter att SIG som arbetsmodell med dess mallar för bland annat åtgärdsplaner skapar en tydlig ansvarsfördelning. En möjlig tolkning är att ansvarsfördelningen inte enbart skapas genom modellens formella ramar, utan också genom den dialog där aktörerna gemensamt definierar sina roller och förväntningar på varandra. Detta kan förstås vara av vikt eftersom litteratur (Hedberg Rundgren et al. 2022, s. 451) visar att skilda förväntningar på andra aktörers roller kan resultera i utmaningar i samverkan.

Av tidigare forskning (Brännvall & Ekström 2023, s. 451) framgår det att antalet domänkonflikter, alltså oenighet kring ansvar, minskar i ärenden som utgår från Islandsmodellen, vilket är en annan samverkansmodell mellan polis och socialtjänst. En möjlig tolkning är att samordnarna inte uppfattar professionella gränser som ett problem i sig, utan att utmaningarna uppstår när gränserna är otydliga eller när förväntningarna på andra aktörers ansvar skiljer sig åt. Kopplat till Abbotts (1988, s. 33) begrepp jurisdiktion, som tidigare diskuterats kan förstås som både hinder och möjlighet, kan en tolkning här göras att med en tydlig formell ansvarsfördelning som SIG tycks ge, blir även tydligheten i

professioners olika uppdrag något som gynnar samverkan. Resultatet kan därmed tolkas som att professionernas skilda jurisdiktioner inte nödvändigtvis hindrar samverkan. Tvärtom tycks tydliga professionella gränser skapa förutsättningar för samarbete genom att aktörerna vet vilket ansvar de själva och andra förväntas ta. Tidigare forskning (Forkby 2020, s. 591) lyfter att gränsarbete, det vill säga att professioner skyddar sitt eget område, både kan resultera i separation och en öppen plats för kommunikation. Även Löfström (2022, s. 325) förklarar att i mötet mellan professioner kan gränser skapa både konflikt och samarbete, vilket går i linje med vår tolkning av resultatet från denna studie. Vårt resultat kan tolkas som att när roller och ansvarsområden tydliggörs verkar olikheterna mellan professionerna i större utsträckning uppfattas som kompletterande än konkurrerande.

Att dela en gemensam målbild uppges av flera informanter vara en avgörande förutsättning i samverkan med SIG. En SIG-samordnare uttrycker följande gällande vikten av att förstå varandras olikheter:

“Där blir det ju avgörande att vi har en gemensam bild av vad vi vill uppnå så att vi utnyttjar varandras olikheter [...] för att vi har olika professioner och det är det är hela poängen, annars hade vi inte alla suttit här, utan alla har olika roller men hur gör vi det tillsammans och man jobbar annorlunda, som polis, behandlare, som skolpersonal. Alla tänker olika, alla har olika referensramar men det är det som är poängen, hur gör vi det tillsammans liksom?” (Informant 2)

Ovan beskrivs att olikheter kan ses vara den mest grundläggande förutsättningen med samverkan. Med Danermarks (2005, s. 28) tanke om att intentionen med samverkan ej är att finna ett perspektiv som är det sanna, kan tolkningen göras att olikheter som ofta ses som hinder, istället bör förstås som avgörande förutsättningar för att uppnå önskade resultat. Abbotts begrepp (1988, s. 33) jurisdiktion förklarar även att olika professioner innehar skilda uppdrag och uppgifter som tillhör dem. Kopplat till citatet ovan kan tolkningen göras att samverkansparter kan uppleva en utmaning då fler professioner arbetar med liknande områden men med olika tillvägagångssätt. Samtidigt kan dessa utmaningar med gränsdragning förstås som en möjlighet till en bredare överblick och således bättre förutsättningar för mer omfattande stöd till ungdomen som samverkan rör. Resultatet antyder att samverkan inom SIG bygger på en paradox där de olikheter som potentiellt kan skapa

missförstånd och otydlighet samtidigt utgör själva grunden för samverkansarbetet. Professionernas skilda perspektiv framstår därmed inte som ett hinder som behöver övervinnas, utan som en förutsättning för att skapa en gemensam och mer heltäckande förståelse av individens situation. Tidigare forskning (Lozic 2018, s. 138; Bäckman 2021, s. 97) bekräftar även detta och visar på vikten av att lyfta samtliga parter erfarenhet och kunskap, vilket tillsammans skapar en betydande förutsättning för ett effektivt och förebyggande arbete.

5.4 Sekretessens betydelse för samverkan

Sekretess mellan myndigheter är något som många gånger framställs som ett hinder inom samverkan. Informant 3 beskriver att samtycke krävs av vårdnadshavare alternativt ungdomen för att bryta sekretessen, då SIG är en frivillig insats. Resultatet från flera av intervjuerna i denna studie visar att en ny sekretessbrytande bestämmelse från december 2025 underlättat arbetet inom SIG då sekretessen kan brytas och en diskussion kan föras kring ungdomen, över professionsgränser utan samtycke. Informant 1 förklarar att denna bestämmelse innebär att sekretessen rivs mellan myndigheter när oron kring en individ är mycket hög och uttrycker följande:

“Den nya lagen säger ju att, har man en jättehög oro som det oftast är här kring våra ungdomar, kan socialtjänsten lyfta den i vår beredningsgrupp, där polis och socialsekreterare och vi sitter [...] Jag vet inte om alla kommuner har riktig koll på det där, eller liksom vågar. Vi tog ju tag i det väldigt snabbt och lyfte med chefer och de har ju tagit det vidare med jurister och sådär, så att vi har ju kommit fram till att i vår beredningsgrupp kan vi använda oss av det där iallafall, och det har ju gett oss andra möjligheter.” (Informant 1)

Ovan framkommer att den nya sekretessbrytande bestämmelsen tycks vara användbar inom SIG där oron i regel är mycket hög. Den sekretessbrytande bestämmelsen kan alltså ses skapa en möjlighet för arbetet inom SIG, samtidigt som SIG som arbetssätt kan förstås möjliggöra att denna används. Informant 1 uttrycker även att det finns en viss osäkerhet i huruvida denna bestämmelse används i andra delar av landet, något som bekräftas av Informant 2 som uttrycker sig som följande:

"Sen tror jag man är ganska försiktig, det är nyligen, så det finns ganska mycket av en försiktighet i att använda den än så länge. [...] Det kommer nog ta en liten stund innan man vänjer sig, men jag har absolut märkt en skillnad, det har jag, men det tar lite tid att bli bekväm i." (Informant 2)

Här framträder en spänning mellan de möjligheter som den nya bestämmelsen skapar och den osäkerhet som uppstår när nya arbetssätt ska omsättas i praktiken. Informanternas beskrivningar tyder på att lagändringen i sig inte automatiskt förändrar arbetssättet, utan att det krävs tid för de yrkesverksamma att utveckla en trygghet i hur bestämmelsen ska tolkas och användas. Det tycks således finnas en variation mellan kommuner i vilken utsträckning detta blir en möjlighet inom SIG. Tidigare forskning (Bäckman 2021, s. 99) lyfter vikten av att tydliggöra när och på vilket sätt sekretessen ska användas inom samverkan. Resultatet från denna studie kan alltså förstärka detta argument då en försiktighet med nya arbetssätt intas på grund av osäkerhet.

Informant 1 uppgav att de snabbt lyfte frågan vidare med chefer vilket bidrog till en effektiv implementering av bestämmelsen i arbetet, som Informant 1 upplevt hade positiv inverkan. Kopplat till begreppet gatubyråkrat (Lipsky 2010, s. 3) kan samordnarna ses som aktörer med betydande handlingsutrymme i det arbete de utför. Samordnarens agerande i att driva frågan med ledning kan förstås som ett utnyttjande av detta betydande handlingsutrymme. Ett agerande som tycks ha bidragit till en positiv förändring och möjlighet inom arbetet med SIG. Lipskys begrepp (2010, s. 3) och förståelse kan alltså ge oss en tolkning av samordnarens och andra aktörers handlingsutrymme som avgörande i utformningen av arbetet, där betydande faktorer såsom sekretess spelar in. En möjlig tolkning är att SIG som modell skapar organisatoriska förutsättningar för samverkan, men att det i praktiken är de yrkesverksammas bedömningar och ageranden som avgör hur dessa förutsättningar omsätts i det konkreta arbetet. Handlingsutrymmet framstår därmed som en central faktor för hur modellen faktiskt kommer till uttryck i verksamheten.

5.5 Begränsade resurser och skilda perspektiv

Avslutningsvis frågade vi kring samordnarnas upplevelser av vilka begränsningar som de ser med samverkan inom SIG samt vilka eventuella förbättringsområden som bör lyftas gällande arbetet med SIG. Ett centralt tema som flera av informanterna lyfte var att rollen som

SIG-samordnare inte är en heltidstjänst i många kommuner, vilket kan tolkas tyda på en upplevelse av otillräcklighet. Samtliga intervjupersoner besitter både rollen som SIG-samordnare en ytterligare roll, såsom familjebehandlare eller ungdomscoach. Flera av informanterna uppfattar detta som en begränsning i arbetet då rollen som SIG-samordnare kan bli spretig. Informant 1 beskriver att de i flera situationer utför arbetsuppgifter som inte tillhör deras roll samt att det skapas otydlighet i att ha två roller:

“Det är väl därför vi vill trycka på det, att vi inte kan sitta på så många stolar, vi kan inte ha den familjebehandlande delen om vi ska vara den rent praktiska och den som sköter samverkan också, det blir för svårt och för spretigt.”

(Informant 1)

Informant 1 beskriver sin roll som spretig och svår att förhålla sig till, speciellt när rollen som samordnare kombineras med rollen som behandlare. Resultatet tyder på att samordnarrollen präglas av en position mellan olika arbetsuppgifter och ansvarsområden. En möjlig tolkning är att samordnarna förväntas röra sig mellan flera funktioner samtidigt, vilket kan skapa svårigheter att avgränsa den egna rollen och prioritera mellan olika uppdrag. Utifrån Abbotts (1988, s. 33) professionsteori kan detta förstås som att samordnare utgör delar av ett system av professioner som ständigt förändras där arbetsuppgifter kopplas till yrkesrollen genom jurisdiktion. Det kan tolkas att samordnare besitter abstrakt kunskap genom att de kan hantera nya uppkommande problem inom sitt område, vilket omdefinierar yrkesrollens arbetsuppgifter och ansvarsområden (Brante 2009, s. 26; Abbott 1988, s. 9).

Även om SIG-samordnare inte aktivt har tagit på sig fler roller, kan begreppet abstrakt kunskap skapa en förståelse för hur processen kan se ut när en yrkesroll omfattar allt fler arbetsuppgifter. Informanternas beskrivningar antyder att samordnarrollen successivt kan komma att omfatta fler uppgifter än vad som ursprungligen varit avsett. Detta kan förstås som ett uttryck för hur samverkansarbete tenderar att skapa behov av flexibilitet, men också riskerar att göra yrkesrollens gränser mindre tydliga. Det ska dock poängteras att rollen som samordnare och familjebehandlare inte är skilda professioner eftersom de båda tillhör professionen som socialarbetare, utan kopplingen blir snarare ett sätt att förstå samordnarnas upplevelse av rollen som mångsidig, vilket utgör en möjlig begränsning. Flera av informanterna uttrycker även att arbetet med SIG begränsas av organisatoriska faktorer såsom tidsbrist och otillräckliga resurser. Tidigare forskning (Ek, Isaksson & Eriksson 2017,

s. 71) synliggör även informanternas upplevelser, att organisatoriska prioriteringar och resursbrist är några av flera faktorer som försvårar samverkan. Den flexibilitet som möjliggör samordning mellan olika aktörer tycks samtidigt bidra till en otydlighet kring var rollens gränser går, vilket informanterna beskriver som en utmaning i det dagliga arbetet.

Vidare diskuterar flera informanter att samverkan är komplex eftersom alla aktörer kommer från olika professioner och därmed olika uppfattningar om varandras ansvarsuppgifter. En av samordnarna beskriver följande:

“Alla har olika professioner, alla har olika tillvägagångssätt, sätter du en behandlare och en polis tillsammans så har de väldigt olika bild av hur man jobbar, så är det, och hur gör vi det på bästa sätt? Vad är din roll och vad är din roll? Hur ska vi gemensamt uppnå det liksom?” (Informant 2)

Citatet illustrerar att samverkan kan bli utmanade på grund av att olika professioner har skilda tillvägagångssätt och uppfattning kring hur en involverad aktör bör arbeta. Utifrån tidigare forskning är detta ett återkommande tema och Eks, Isakssons och Erikssons (2017, s. 73) studie visar att det finns ett behov av att skapa en större förståelse för de olika aktörernas arbete för att på vis möjliggöra en effektiv och likvärdig samverkan (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73). Detta kan även kopplas till domänkonflikter, alltså att det kan uppstå splittrade uppfattningar kring varandras ansvarsområden inom samverkan mellan olika myndigheter (Brännvall & Ekström 2023, s. 451). Konflikter kan alltså förstås vara ett resultat av att aktörer har skilda uppfattningar om varandras ansvarsområden.

Däremot nämner ingen av informanterna att de upplever att dessa olikheter leder till konflikter, utan snarare att det tolkas som missförstånd och att de har riktlinjerna och modellen som stöd. Att informanterna beskriver olikheterna som missförstånd snarare än konflikter kan tolkas som att SIG-modellen bidrar till att skapa forum och strukturer där olika perspektiv kan hanteras innan de utvecklas till mer omfattande motsättningar. Resultatet tyder därmed på att professionella skillnader inte nödvändigtvis upplevs som ett hinder, utan som något som kan hanteras genom dialog och gemensamma arbetssätt. Liknande faktorer har tidigare lyfts i analysen men där vi menar att resultatet antyder att samma faktor kan fungera både som en begränsning och en möjlighet inom samverkan. De professionella olikheterna

framstår som en potentiell källa till missförstånd, men samtidigt som en förutsättning för att flera perspektiv ska kunna bidra till en mer heltäckande förståelse av ungdomens situation.

Tidigare forskning (Ek, Isaksson & Eriksson 2017, s. 73) visar att unga med komplex problematik riskerar att hamna “mellan stolarna”, vilket upplevs kunna motverkas av regelbunden dialog mellan parterna där kunskap och erfarenheter delas med varandra. På samma vis upplevs denna risk även finnas inom SIG som samverkansmodell då det kan bildas luckor i ansvarsområden mellan myndigheterna, och Informant 2 beskriver att:

“Hela poängen med samverkan är ju att arbeta över våra stuprör, liksom vad kan vi göra utöver det, hur hjälps vi åt för att vi inte ska missa? Det inte ska vara hål mellan stolarna på något sätt liksom” (Informant 2)

Här illustreras även hur synen på samverkan kan se ut för att inte missa något område och att det i vissa fall tycks krävas att de yrkesverksamma arbetar utanför sitt eget område.

Tolkningen kan göras att ett arbetssätt som utgår från tydligt avgränsade professionella ansvarsområden inte upplevs vara tillräckligt för att hantera de komplexa ärenden som SIG omfattar. I stället framträder ett behov av att aktivt överskrida dessa gränser för att skapa en mer sammanhållen bild av individens situation. Tidigare forskning (Lozic 2018, s. 152) pekar på liknande spänningar mellan specialisering och helhetssyn, vilket kan tolkas som att detta inte är ett lokalt fenomen i SIG utan ett återkommande dilemma i tvärprofessionellt arbete. Resultatet tyder på att arbetet mot gemensamma mål präglas av en spänning mellan behovet av helhetssyn och de praktiska svårigheter som uppstår när olika professionella perspektiv ska förenas i ett gemensamt arbete.

6. Slutdiskussion

Syftet med studien var att belysa hur SIG-samordnare erfar och beskriver samverkan mellan de olika aktörer som deltar i det praktiska arbetet inom sociala insatsgrupper. Studien syftade även till att undersöka de centrala faktorer som SIG-samordnare upplever påverkar samarbetet i det brottsförebyggande arbetet med unga lagöverträdare. Resultatet visar att samverkan inom sociala insatsgrupper upplevs som betydelsefullt men komplext, där riktlinjer, ansvarsfördelning och professionella olikheter kan tolkas fungera som både möjligheter och begränsningar. De teman vi identifierat, som även sätter grunden för att besvara studiens frågeställningar var: *Modellens betydelse, Riktlinjer i relation till genomförandet i praktiken, Helhetssyn och olikheter som förutsättning, Sekretessens betydelse för samverkan och Begränsade resurser och skilda perspektiv.*

I stora drag går resultatet i linje med tidigare forskning på så vis att samverkan upplevs som en komplex process och att en tydlig samverkansmodell skapar förutsättningar för ett fungerande och effektivt samarbete. Samtidigt skiljer sig delar av vårt resultat från forskningsläget, då studiens informanter inte tycks uppleva konflikter mellan aktörerna i samma utsträckning. En förklaring till detta kan tänkas vara att samtliga informanter består av samordnare som driver samverkan och därmed eventuellt inte ser eller upplever de aspekter som samverkansparterna gör. Det finns därmed en möjlighet att resultatet i större utsträckning hade gått i linje med den tidigare forskningen om undersökningen studerat olika professioner, såsom poliser, skolpersonal och socialsekreterares upplevelser av samverkan. Vidare tycks samverkansmodellen uppfattas som legitim och som ett stöd att luta sig tillbaka mot, vilket också skiljer sig från delar av den tidigare forskningen som antytt att samverkan snarare används som slagord.

Studiens första frågeställning var: *Hur upplever SIG-samordnare att ansvarsfördelning mellan aktörer i sociala insatsgrupper fungerar?* Ett centralt resultat är att SIG som samverkansmodell tycks av samordnarna upplevas skapa struktur och tydlighet i arbetet mellan olika aktörer. Den formella ansvarsfördelningen inom SIG beskrivs skapa trygghet för samordnarna och tydliga ramar kan förstås minska risken för oenighet i aktörers ansvar och uppdrag. En modell med en tydlig ansvarsfördelning, vilket SIG tycks upplevas ge, kan alltså förstås minska risken för ansvarsförskjutning och således en minskad risk att unga "faller mellan stolarna". Samtidigt kan resultaten för denna studie skapa en förståelse för att

ansvarsfördelningen inte enbart tycks formas av formella riktlinjer, utan även genom dialog över professionsgränser där förståelse för varandras uppdrag och möjligheter skapas. Detta går i linje med Danermarkts teori (2005) om att en välfungerande samverkan kräver förståelse för skilda perspektiv och uppdrag. Ett centralt tema för denna fråga blir alltså att olikheter mellan professioner kan tolkas som en förutsättning.

Nästa frågeställning var formulerad som följande: *Hur beskriver SIG-samordnare att det praktiska arbetet inom sociala insatsgrupper förhåller sig till modellens riktlinjer?* Av analysen framkommer två centrala teman inom denna frågeställning; modellens betydelse samt riktlinjer i relation till genomförandet i praktiken. Samverkansmodellen har en viktig betydelse för samordnarna på så vis att den skapar legitimitet och struktur. Samtidigt finns det ett handlingsutrymme hos samordnarna att anpassa dessa riktlinjer efter behov, vilket tycks vara nödvändigt då varje ärende är unikt. Utifrån informanternas berättelser kan en möjlig slutsats dras att SIG inte fullt ut bör ses som en standardiserad modell, utan där arbetet i praktiken tycks behöva anpassas efter lokala, resursmässiga och individuella behov. Resultaten visar att riktlinjer kan förstås som en viktig grund att stå på men att anpassningar till praktiken samtidigt krävs. Resultatet synliggör därmed, med hjälp av Lipskys teori (2010), gatubyråkraternas betydelse där samordnarna med sitt handlingsutrymme omsätter policy i praktiken. Tydliga formella riktlinjer tycks således inte kunna förstås i sig som helt avgörande för en fungerande samverkan, utan är beroende av samordnarens funktion med dess erfarenheter och strategier.

Studiens avslutande frågeställning var: *Vilka möjligheter och begränsningar upplever SIG-samordnare påverkar samverkan inom sociala insatsgrupper?* Resultaten för denna studie indikerar att det finns en rad faktorer som påverkar samverkan inom SIG, både som möjligheter och begränsningar. De framträdande teman som framkom i denna fråga är helhetssyn, begränsade resurser, skilda perspektiv samt sekretessens betydelse. Helhetssynen som samverkan inom SIG tycks skapa är en framträdande möjlighet, där olika professioners kunskap och perspektiv tillsammans kan bidra till ett mer omfattande stöd för ungdomen. Resultaten visar att regelbundna möten och formella gemensamma mål, som SIG innefattar, tycks möjliggöra en bredare förståelse för individens situation. En möjlig tolkning blir därmed att professionella olikheter inte enbart bör ses som hinder utan även som en avgörande förutsättning för ett effektivt förebyggande arbete. Denna förståelse har skapats

med både Danermarks (2005) och Abbotts (1988) teorier om att skilda kompetenser kan skapa spänning men även bidra till en utvecklad samverkan.

Resultaten från denna studie visar även på flera identifierbara begränsningar inom arbetet med SIG. Organisatoriska faktorer såsom resurs- och tidsbrist samt otydliga roller tycks vara återkommande utmaningar. Samordnarens roll, som för samtliga informanter är kombinerad med ytterligare en arbetsroll med andra arbetsuppgifter, kan utifrån vårt resultat förstås skapa otydlighet och otillräcklighet i arbetet. Resultaten visar även att tvärprofessionell samverkan kan vara komplex, när olika perspektiv, uppdrag och logiker ställs mot varandra.

Samverkan inom SIG kan tolkas präglas av en balans mellan struktur och flexibilitet samt mellan professionella gränser och ett gemensamt ansvar. Ett centralt resultat för denna studie är att det tycks vara en fin gräns mellan huruvida faktorer förstås som begränsningar eller möjligheter inom arbetet med sociala insatsgrupper. Det som upplevs som hinder i samverkan, såsom skilda perspektiv och ansvarsfördelning, kan alltså även förstås som en styrka och en avgörande förutsättningar till önskvärda resultat. Studien synliggör därmed att en fungerande samverkan inte enbart handlar om tydliga riktlinjer, utan också om kommunikation och förmågan att skapa en gemensam målbild.

Ytterligare en central aspekt som hjälper oss besvara frågeställningen om möjligheter och begränsningar är sekretessen och informationsdelningens betydelse. Att bryta sekretessen kan förstås vara grunden till samverkan mellan myndigheter och den nya sekretessbrytande bestämmelsen tycks ha skapat bättre förutsättningar för samverkan inom SIG, där oron för ungdomen i regel är hög. Samtidigt synliggör resultatet att det upplevs finnas en osäkerhet i hur bestämmelsen bör implementeras i praktiken. Detta kan förstås visa på att lagändringar inte i sig leder till ett förändrat arbetssätt, utan där aktörernas handlingsutrymme och organisatoriska förutsättningar blir avgörande för hur denna möjlighet omsätts i praktiken.

Syftet med denna studie var inledningsvis att intervjua yrkesverksamma inom både socialtjänst, polis och skola och således ta del av deras upplevelser av arbetet i praktiken kopplat till ansvarsfördelning, riktlinjer och inverkande faktorer. På grund av svårigheter med att få tag på relevanta aktörer samt tidsbrist reviderades syftet till samordnarens perspektiv, vilket har bidragit till en givande och betydelsefull förståelse. Vårt urval är av samma anledningar begränsat, vilket gör generella slutsatser om SIG-samordnares upplevelser svåra

att dra och det hade således varit intressant att i framtiden undersöka en större grupp. För framtida forskningsprojekt anser vi det vara av intresse att djupdyka i de skilda professionernas upplevelser och perspektiv på samverkan, då samtliga informanter i vår studie ingår i professionen som socialarbetare. Detta menar vi hade möjliggjort en bredare förståelse för arbetet i praktiken. Vi anser även att det hade varit betydelsefullt att i framtiden undersöka vårdnadshavare samt de unga självas upplevelse av arbetet med SIG som samverkansmodell, även om detta inneburit ett övervägande kopplat till de etiska aspekterna.

Vi som framtida socionomer anser samverkan vara en central del och en viktig funktion att förstå, eftersom detta är något vi kommer att möta oavsett arbetsområde eller arbetsplats. En förståelse vi hoppas vår studie ska kunna bidra till. Genomförandet av denna studie har givit oss en inblick i och en förståelse för vikten av samverkan i arbetet med unga lagöverträdare, men även dess komplexitet och utmaningar. Att undvika ansvarsförskjutning och ta tillvara på varandras kompetenser kan förstås som avgörande, eftersom *“hela poängen med samverkan är ju att arbeta över våra stuprör”* (Informant 2).

Referenser

Abbott, Andrew (1988) *The System of Professions - An Essay on Division of Expert Labor*. Chicago: The University of Chicago Press.

Ahrne, Göran & Peter Svensson (2022) Att designa ett kvalitativt forskningsprojekt. I: Ahrne, Göran & Peter Svensson (red.) *Handbok i kvalitativa metoder*. Malmö: Liber.

Ahrne, Göran & Peter Svensson (red.) (2022) *Handbok i kvalitativa metoder*. Malmö: Liber.

Brante, Thomas (2009) Vad är en profession? Teoretiska ansatser och definitioner. I: L. Maria (Red.), *Vetenskap för profession* (15-34).

Brottsförebyggande rådet (2025) *Barn under 15 år som begår allvarliga brott*. Rapport 2025:11. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Brottsförebyggande rådet (2021) *Informationsdelning mellan socialtjänst och polis, i brottsförebyggande arbete med barn och unga*. Rapport 2021:2. Stockholm: Brottsförebyggande rådet.

Bryman, Alan, Tom Clark, Liam Foster & Luke Sloan (2025) *Samhällsvetenskapliga metoder*. Malmö: Liber.

Brännvall, Mari & Veronica Ekström (2023) Att arbeta i ”möjlighetsfönstret” – polis och socialtjänst i samverkan vid akuta ärenden av våld i familjer med barn. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 30(1): 435-455.

Bäckman, Therese (2021) Samverkan och uppgiftslämnande från socialtjänsten till polisen i det brottsförebyggande arbetet. *Förvaltningsrättslig tidskrift*, 1: 67-100.

Danermark, Berth (2005) *Samverkan - himmel eller helvete?*. Stockholm: Gleerups Utbildning AB.

Ek, Hans, Joakim Isaksson & Rikard Eriksson (2017) Professioner, makt och samverkan mellan myndigheter - Socialtjänstens, skolans och BUP:s arbete med ungdomar som inte går till skolan. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 24(1):59-77.

Eriksson-Zetterquist, Ulla & Göran Ahrne (2022) Intervjuer. I: Ahrne, Göran & Peter Svensson (red.) *Handbok i kvalitativa metoder*. Malmö: Liber.

Forkby, Torbjörn (2020) Organisational exceptions as vehicles for change: collaborative strategies, trust, and counter strategies in local crime prevention partnerships in Sweden. *European journal of social work*, 23(4): 580-593.

Gellin, Karin & Siv Liedholm (2022) Samverkan - ett mål, inte bara ett medel. I: Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (red.) *Perspektiv på samverkan - om utmaningar och möjligheter i välfärdens praktik*.

Gäreskog, Petra (2021) Yrkesgruppers anspråk på arbetet med barn i behov av särskilt stöd: En studie av jurisdiktion, arbetsfördelning och professionellt arbete i förskolan. *Educare*, 4: 29-53.

Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (2022) Avslutning. I: Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (red.) *Perspektiv på samverkan - om utmaningar och möjligheter i välfärdens praktik*.

Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (2022) Inledning. I: Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (red.) *Perspektiv på samverkan - om utmaningar och möjligheter i välfärdens praktik*.

Hollertz, Katarina, Tina Olsson, Mikaela Starke (2022) Samverkan och bruten sekretess. I: Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (red.) *Perspektiv på samverkan - om utmaningar och möjligheter i välfärdens praktik*.

Lipsky, Michael (2010) *Street-level bureaucracy, 30th Ann. Ed. Dilemmas of the Individual in Public Service*. New York: Russell Sage Foundation.

Lozic, Vanja (2018) Att lära av det lokala och experimentera. Resilienstänkande i brottsförebyggande arbete. *Platskamp*, specialnummer av *Arkiv. Tidskrift för samhällsanalys*, nr 9: 129-157.

Lunneblad, Johannes (2021) Mellan kontroll och ansvarsgörande - En studie av personal inom polis, socialtjänst och skolas förståelse av ungas riskbeteende. *Socialvetenskaplig tidskrift*, 28 (2): 191-208.

Löfström, Mikael (2022) Innovationsmiljö i samverkan. I: Hedberg Rundgren, Åsa, Charlotte Klinga, Mikael Löfström & Linda Mossberg (red.) *Perspektiv på samverkan - om utmaningar och möjligheter i välfärdens praktik*.

Socialstyrelsen (2022a) *SIG - Samverkan i sociala insatsgrupper*. Stockholm: Socialstyrelsen.

Socialstyrelsen (2022b) *Vägledning för arbete med sociala insatsgrupper (SIG)*. Stockholm: Socialstyrelsen.

SFS 1964:167. *Lag med särskilda bestämmelser om unga lagöverträdare*.

Bilaga 1

Intervjuguide

Tack för att du vill ställa upp på intervju med oss för vår uppsats som undersöker hur professionella upplever samverkan inom SIG i praktiken, samt vilka hinder och förutsättningar som påverkar samverkan. Intervjun tar ca 40-60 minuter.

Samtycke: Detta är ett studentarbete och inga personuppgifter kommer att samlas in. Alla informanter kommer att vara anonyma, det vill säga att varken namn, arbetsplats eller kommun kommer att redovisas. Ljudinspelningen och transkriberingen kommer också att raderas när arbetet har godkänts. Deltagandet är frivilligt och du har rätt att avbryta deltagandet när som helst under studiens gång. Samtycker du till att delta i denna studie?

Tema 1 - Bakgrund

- Vilken yrkesroll har du och hur länge har du varit yrkesverksam i din nuvarande roll?
- Vilka arbetsuppgifter har du?
- Vilka arbetsområden har du erfarenhet av som är relevanta för samverkan inom brottsförebyggande arbete?

Tema 2 - Samverkan inom SIG i praktiken

- Kan du beskriva hur sociala insatsgrupper fungerar och hur arbetet ser ut?
- Hur är arbetet med sociala insatsgrupper organiserat?
- Hur skulle du beskriva din professions roll i arbetet med sociala insatsgrupper?
- Hur skulle du beskriva de andra aktörernas roll inom SIG, exempelvis polis, skola och socialtjänst?
- Hur skulle du beskriva de olika aktörernas (polisen/skola/socialtjänst) inflytande i arbetet inom SIG?
- Hur upplever du att den praktiska samverkan förhåller sig till Socialstyrelsen riktlinjer?
 - Hur upplever du tydligheten i riktlinjer om ansvarsfördelningen inom samverkan?
 - Kan du ge exempel om du har upplevt en situation där man har gått ifrån riktlinjerna?

- Har du upplevt situationer där synen på ansvar har skilt sig mellan professionerna inom SIG?
 - Hur hanterar ni skilda synsätt i en SIG-grupp?
 - Hur upplever du att aktörerna förhåller sig till sina respektive ansvarsområden?

Tema 3 - Begränsningar och möjligheter

- Vad tycker du fungerar bra i samverkan inom SIG?
- Vilka begränsningar upplever du i samverkan?
 - Vilka förutsättningar menar du är avgörande för att samverkan ska fungera mellan polis, skola och socialtjänst?
- Vilka organisatoriska faktorer upplever du påverkar samverkan?
- Hur skulle du beskriva de olika professionernas normer och kulturer i mötet med andra professioner vid samverkan?
 - Hur upplever du att dessa påverkar samarbetet?
- Hur upplever du att den konkreta samverkansmodellen SIG påverkar samarbetet med andra professioner?
- Har du tidigare erfarenheter av att arbeta inom någon annan samverkansmodell bortsett från SIG?
 - Vilka för- och nackdelar ser du med den samverkansmodellen i relation till SIG?

Tema 4 - Avslut

- Finns det något annat du tycker är viktigt att lyfta kring samverkan i sociala insatsgrupper som vi inte har berört?
- Hur ser du på framtida utvecklingsmöjligheter för samverkan inom sociala insatsgrupper i arbetet med att förebygga att unga utvecklar en kriminell livsstil? Sekretessbrytande bestämmelse
- Har du några frågor till oss?

Tack så mycket för ditt deltagande! När uppsatsen är färdigskriven och godkänd kommer du att få ta del av denna.

Bilaga 2

Notera att detta informationsbrev skrevs innan syfte och frågeställningar reviderades.

Informanterna fick ta del av ny information inför intervjutillfället.

Informationsbrev

Du tillfrågas härmed om du vill delta i denna studie

Hej!

Vi heter Moa Jönsson och Frida Lindroth och är studenter på Socialhögskolan vid Lunds universitet. Vi är nu på termin sex på socionomprogrammet och skriver vår kandidatuppsats som handlar om samverkan mellan polis, skola och socialtjänst i sociala insatsgrupper (SIG). Studien syftar till att undersöka hur samverkan mellan polis, skola och socialtjänst inom sociala insatsgrupper fungerar i praktiken kopplat till de riktlinjer kring ansvarsfördelning som SIG bygger på. Studien syftar även till att belysa de möjligheter och begränsningar som upplevs av professionella inom SIG samt hur dessa faktorer påverkar samarbetet i det brottsförebyggande arbetet med unga.

Vi ser detta som ett relevant område att undersöka då kriminalitet bland unga är ett aktuellt och omdiskuterat ämne i samhället. Det vi såg under vår praktiktermin var att en fungerande samverkan blev en viktig förutsättning för det brottsförebyggande arbetet. Där observerade vi att polis, skola och socialtjänst var tre centrala aktörer med stor inverkan på målgruppen, vilket väckte vårt intresse att undersöka era upplevelser av samverkan inom sociala insatsgrupper.

Undersökningen genomförs med kvalitativa intervjuer med yrkesverksamma inom polis, skola och socialtjänst som arbetar med sociala insatsgrupper. Intervjuerna kommer handla om era upplevelser av samverkan och ansvarsfördelningen mellan dessa tre myndigheterna inom SIG samt vilka förutsättningar ni ser att modellen ger er i det praktiska arbetet. I och med att vår studie fokuserar på SIG kommer intervjupersonerna bestå av er som är yrkesverksamma inom sociala insatsgrupper och arbetar klientnära. Vi eftersträvar att genomföra intervjuer med två yrkesverksamma inom respektive myndighet. Deltagandet innebär att man ställer

upp på en intervju som tar ungefär 40-60 minuter. Intervjun kan ske antingen på plats eller digitalt, men helst på plats om det är möjligt.

Vid samtycke kommer intervjuerna att spelas in med diktafon och korta anteckningar kommer att tas under tiden med papper och penna. Dina uppgifter och röstinspelningen kommer att hanteras varsamt så att obehöriga inte kan ta del av dem. Deltagandet innebär att du är helt anonym och för att undvika identifiering kommer inga uppgifter om bostadsort, arbetsplats, ålder eller kön att redovisas. Din yrkesroll, exempelvis socialsekreterare, kommer att presenteras i resultatdelen för att urskilja de olika professionerna. Deltagandet är helt frivilligt och du har rätt att avbryta din medverkan när som helst under studiens gång utan att ge en förklaring till detta. Intervjufrågorna kommer inte att beröra känsliga eller privata ämnen, utan handlar enbart om professionella erfarenheter och upplevelser. När uppsatsen blivit bedömd och godkänd kommer ni som deltog ha möjlighet att ta del av resultatet via mejl.

Vi hoppas att det låter intressant och att du vill delta i vår studie samt bidra med dina erfarenheter av samverkan inom sociala insatsgrupper!